

ruh ve madde

Türkiye Metapsişik Tetkikler ve
İlmî Araştırmalar Cemiyeti Nesir
Organdır

Cilt: 10, Sayı: 109 Şubat 1969
Cemiyet adına Sahip ve
Mes'ul Müdür
Ergün Arıkdal

★

Hazırlayanlar :

Doç. Dr. Muammer Bilge
Fuat Arif Kanbık
Feridun Tepeköy
Selman Gerçeksever
Atilla Ultav
Berrin Gerçek
Güven Erer
Enver Ölgerman
Mehmet Sancar
Yorgo Karaca
Adnan Özgen
Baykur Bilgin

Kapak Kompozisyonu ve Başlık
Yazıları Ağız Ressamı
Önder Akınal

★

İdarehane ve Cemiyet binası:
Taksim, Sıraselviler, Billürcü
Çıkmaşı Sümbül Apt. No. 14/1
(Otel Santral Sokağı)

★

Dizgi ve Baskı : T A Ş Matbaası

★

Kapak Baskı : Gencay Matbaası
Cilt: Çınar Mücellithanesi

★

Abone ücreti :
Yıllık 18 Lira
6 aylık 9 Lira

★

Haberleşme, Abone ve
Havale adresi :
RUH ve MADDE
P. K. 1157 - İstanbul

RUH ve MADDE'den Sevgili Okuyucularına

Şubat ay'ında sizlere 10. ciltimizin ilk sayısını okuturken, insan olarak on seneden beri hangi merhalelerden geçmiş olduğumuzu düşünmekten vazgeçemiyoruz.

Kuşkusuz olarak diyebiliriz ki, Ruh ve Madde Dergisi ödevini slogansız, putsuz, sözde-önder'siz sadece kendi vicdan ve sağduyusundan aldığı uyarı ve hızla yürütmektedir. Bilimsel şuur, vicdanî prensipler ve ilâhî kanunların kılavuzluğu, kılavuz arayanlar için en sağlam zemindir.

Cemiyetimizin ödevi ağırdır, Ruh ve Madde'nin ödevi ağırdır, yöneticilerin ödevi ağırdır. Bu ağırlık maddesel değil, vicdan ve idrakte ilgili sorumluluğun, Türkiye'mizin gerçek anlayışına uygun olarak yeni bir uygulamaya konmasındaki ağırlıktır.

Çeşitli fikir, inanç, menfaat birlikleri, kör idrak ve saygısız baş'lar arasında «doğru yolu» aydınlatmak, o yolu geçecek olanlar için pürüzleri ortadan kaldırmak, «tökez taşı», «basamak taşı» haline getirmek Cemiyetimiz ödevidir. Ruh ve Madde'nin ödevidir. Saygıdeğer okurlarımıza, hissi, heyecanlı ne yerde ne gökte, sözler söylemeyi amaç edinmeklik hiç bir zaman.

Harika peşinde koşanlar için Ruh ve Madde'den bir cevap almak mümkün olamayacaktır.

Bu sayımızda Aktüalitemizi Dr. Bedri Ruhselman ile Suat Plevne'yi anmak üzere hazırladık. Her iki şahsiyet 1950 de Cemiyetimizi beraberce kurdular. Uzun süre beraberce büyüttüler. Sonra çalışma ve ödev yolları ayrıldı.

Orta sayfamızda, Yotopulos'un öte-alemden aktardığı sözleri ve ölümsüzlüğü bir kere daha isbatı faydalı bir müşahade imkânı vermektedir.

Radyestezi - Akşehir olayları - F. Arif'in fikirleri ile Erol Mutlu'nun yazısı gayet zevkli ve faydalı saatler geçirtecek niteliktedir.

Abonelerini yenileyen okurlarımıza teşekkürler. Abone bulup yollayacak olan okuyucularımıza da şimdiden teşekkürler.

Selâm ve Sevgiler

Dr. Bedri RUHSELMAN

18 Şubat 1960 tarihi Dr. Bedri Ruhselman'ın «Önder Vazifesini» kâmilten tamamlayıp, rızayı Hak'ı sahip ve şuurlu olarak bedenini terk ettiği ismi belli bir ölüm yıl dönümüdür.

O zamandan bu zamana kadar, gerek söz ile, gerek yazı ile fanî şahsiyeti hakkında çeşitli fikir ve kanaatlar söylenmiştir. Bütün bunlar biyografik bir değeri, hissi bir tavırlanmayı ve genellikle esas anlayamayan bir coşkunluğun sonuç-

ları olmaktan ileriye gide-memiştir.

Gerçek şahsiyeti hakkında ise bildiğimiz hemen hemen sezgisel olarak «O-nun semavî vazifesini tamamlayan ve bu vazife için dünyaya gelmiş semavî bir şahsiyet olmasından ibaret-tir.» Bundan ötesi noksan dünya görüşüdür. Şurası bir hakikattir ki gelecek gün-lerde O ve semavî vazifesi-nin kıymet ve kapsamını müşahade etmek mümkün olabilecektir. Çünkü gidis

bu gidis; son devre hükmü-nün yerine gelmesi mukad-derdir.

«Son devre» hükmü ge-nel bir ayıklanma ve şuur-lanma devresi olduğundan, B. Ruhselman'ın «semavî vazifesi» ve bunun «semavî neticesi» anlaşılıp, öğrenile-cektir.

İşte Cemiyetimizin gö-rüşü ve kanaati bu merkez-dedir.

Bedri Ruhselman «se-mavî kişiliği kazanmış» bir insandı ve örnekti. Vazifesi-ne bu derece bütün varlığı ile bağlanmış bir beşer var-lığının Ruhselman'ın tam seçkin kişiliğinde görmü-şüzdür. Ruh ve Madde'nün geçmiş şubat sayılarında dünyasal kişiliği hakkında gereken malûmatı bulmak kabildir.

Dünya realitesinin üs-tünde olan bir realiteyi tanı-tan «Ruh ve Kainat» kitabı, tabii olarak türkçe çıktı ve başka lisana çevrilmedi. Bu demektir ki, kitaptaki bil-giler muayyen bir zümreye aittir. Genelleşmesi gerek-sizdi; çünkü beşeri ortam hazır değildi. Diğer eserleri de aynı kadere uydu. Bura-dan bir sonuç çıkıyor biz-lere. B. Ruhselman'ın eser-leriyle temasa geçen, oku-yan ve anlamaya çalışan kıymetlerin bir nasibi; riç-

YORUZ

haniyeti, ve o nisbette sorumlulukları vardır.

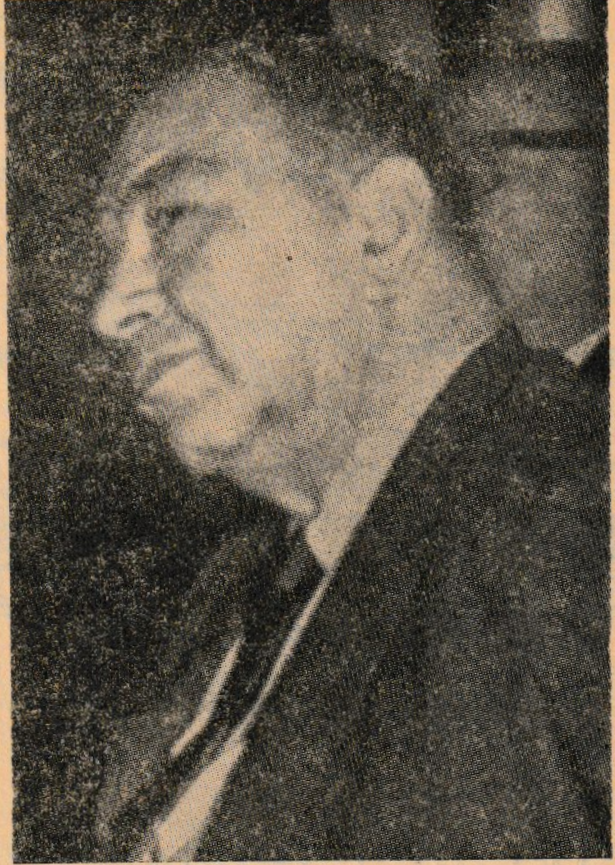
Gelecekteki «Bilgi Kitabı» için de durum aynı olacaktır. Türkiyemiz bu liyakati kazanmak için şuurlanmak yolunda cehtini arttırmak elinden geleni yapmak sorumluluğundandır. Ne çok ıstıraplı günler olacak...

S. PLEVNE

1950 yılında Cemiyetimiz kurulmadan önce, çok seneler evvel «Üstad Celseleri» yapıyordu. O celseler ki «Ruh ve Kâinat» kitabının aşısıdır. O celselerin zaııtlarını tutan ellerden biri, şimdiki yeni aleminde «üstündeki tozları silmekle» meşgul, Suat PLEVNE'nin eliydi.

Üstad Ruhselman'ın daima yanında, daima hizmette, parlak zekâ ve belagati, etkili kişiliği ile yardımcı ilk insanı S. Plevne idi.

Spiritizma'yı, Neo - Spiritizma'yı ve daha geniş bir kainat ve hayat bilgisini sahip olan Suat Plevne Cemiyetimizin kurucularındandı. 15 Ocak 1969 tarihinde saat 10.00 civarında, giydiği beden elbisesini, büyük bir metanet ve teslimiyet içinde terk ettiği zamanda, geride binlerce yürekte bıraktığı sübtül tesir belki de silinemeyecek kadar derindi.

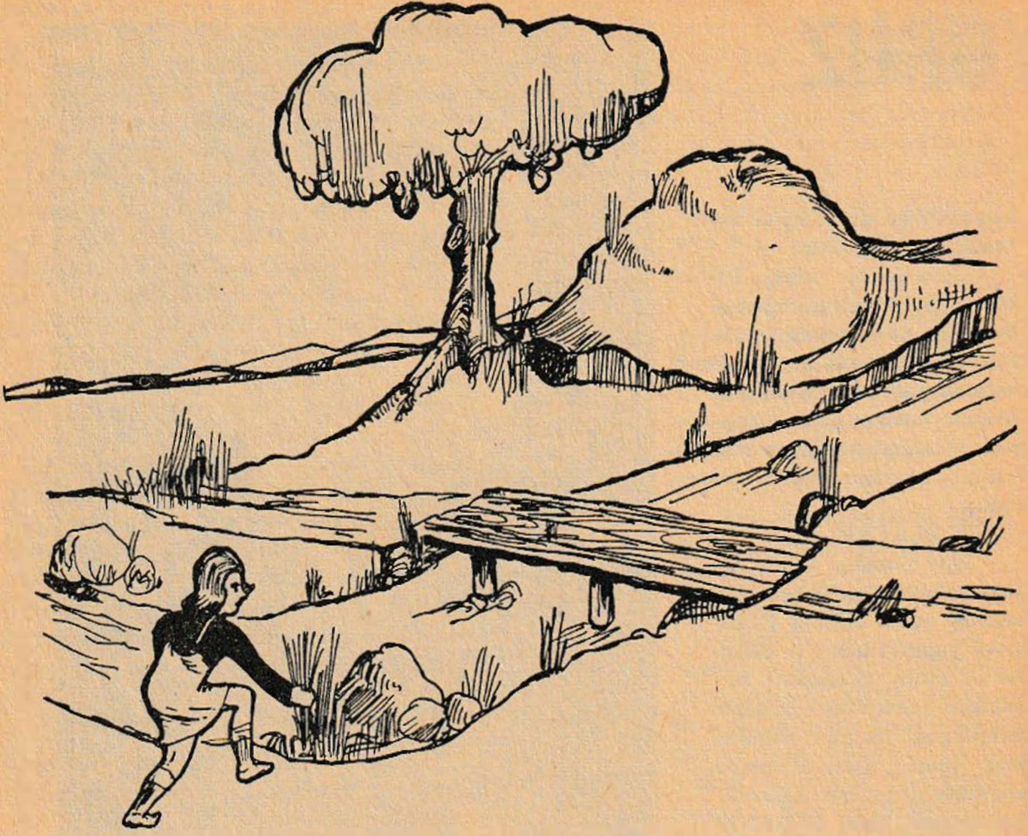
Suat PLEVNE

Muhakkak ki tekmil insandı. Sosyal rolü büyüktü, dostluğu, inceliği, bilgisi, sevgisi ve imanı gerçekti. Diyebilirim ki, B. Ruhselman'ın gerçek kimliğini hakkıyla bilmediğimizden, onunla kıyas etmeden, Türkiyemizin yetiştirdiği tek büyük spiritalisttir.

Öleceğini, aşağı yukarı zamanını biliyordu. Kendini tamamen bu «geçit'e» alıştırmış, hazırlamıştı. Edep ve bilgisi bunu söyleme-

ğe müsaade etmemiş olacak.

İnsanlara olan sevgisini ve onlara olan candan alakasını bir örnek olarak göstereceğim Suat Plevne, sezgisi, duygusu, keskin müşahadesi ziyadesiyle sıvrılmış bir kimse idi. B. Ruhselman'ı çok iyi tanıyan, fikirlerini çok iyi bilen bir kişi, Cemiyetimizin hamisi S. Plevne kardeşimiz: ebedi tekâmül yolunda başarıların daim olsun.

UYURGEZER'İN BULDUĞU ŞİFALI BİTKİ

Yazan : Ernest BOZZANO

Çeviren : Yorgo KARAOA

... O zamanlar Bayan L., Gers ilinin Castera-Verduzan ıncalarında idi. Mide üstü boşluğu nahiyesinde çok şiddetli kasılmalı (spazmı) sancılarla kıvranıyordu. Müdavi hekim kendisine kinin sülfatı ile suyu demir ihtiva eden banyolar emretti. Bu tedavi Bayan L. yi teskin edeceğine durumunu ağırlaştırdı. Sancılar çekilmez bir hal aldıkları için, gerek hastanın, gerekse zevcinin ve kayınvalidesinin bu hastalığa karşı

manyetizmanın tesirini denemem hakkındaki ricalarını kabul ettim.

... 26 Eylülde uyurgezerlerimden en açık görenlerden, (lüsid) olan takriben onbeş yaşlarındaki Aline Dufaut isimli genç kızı Bayan L. nin evine götürdüm; ilginç hastamızı tedavi edebilecek bir ilacı bildirebileceğine son derece güvenim vardı. Dr. Pons o zamana kadar henüz uyurgezer görmemiş olduğundan kendisini bekletmedi...

... Bayan Dufaut'nun somnambülizm haline geçip Bn. L. ile alâka kurmasına acele ediyordum. Uyurgezer ciddi idi; tamamiyle konsantre olduğu görünüyör ve hastanın elini kendi eli içinde tutmağa devam ediyordu... Bayan L. nin hastalığı hakkında danışıldığında tereddütsüzce cevap verdiğinden, hastalığın bir iltihap olmadığına, ifadesinin bir tahrişi işaretlediğine hekim açıkça karar verebildi. Uyurgezerin muhakemesi Dr. Pons'u garip bir hayrete düşürüyor, maamafih bundan böyle hiçbir şeyin onu şaşırtmayacağını itiraf ediyordu.

Bayan Dufaut, sözle tarifi mümkün olmayan bir sevinçle, Bayan L. yi iyileştirecek vasıtayı gördüğünü bildirdiği zaman gerçekten takdire değer olmuştu. Bayan L. nin, hastanın annesinin ve mahir bir hekimin hazır bulunmaları bu sahneye en canlı ilgiyi katıyordu:

— **Orada** - uyurgezer şöyle diyordu - **orada.. "Mont..." in tepesinde** (ona yardım etmek maksadıyla Agen civarındaki bütün tepelerin ve nihayet "Mont-Grand" tepesinin isimlerini saydım).

— **Evet, "Mont-Grand"ın tepesinde** - diye acele ile tekrar etti. **Köprüye yakın... sel çukurunun yanında... bir taş karşı... orada... bu bitkiyi, bu büyük bitkiyi görüyor musunuz?**

Onu mükemelen tarif etti ve evet görüyorum diyene kadar geçirdiğim tereddüt zarfında, bir dalını kesercesine bir hareket yapıp şunları söyledi:

— **İşte bak... kokusu ne kadar keskin ve kötüdür...**

— **Evet, doğrudur; adı nedir?**

— **Bunu bilmiyorum.**

— **Neyapmalı? kaynatıp hastaya içirmeli mi?**

— **Allahım, sakın ha!..., içirmemeli... yıkamalı, ispanak gibi ezmeli, lâpa yapıp iki bez arasına yerleştirdikten sonra, yirmidört saat müddetle, hastanın midesi (nahiyesi) üzerine bırakmalı... sonra aynı şeyi bir daha tekrarlamalı, ondan sonra hasta iyileşecektir.**

Bitkiyi, şeklini, yapraklarını, rengini tarif etti; bitkinin bulunduğu yeri yeniden ve mükemelen tarif etti:

— **Onu göremiyor musun? Bu keskin kokuyu duyamıyor musun? diye sabırsızlıkla sorup duruyordu.**

Onbeşbuçuk yaşındaki uyurgezerin yedi-sekiz yaşlarında olduğu zamandan beri «Mont-Grand» tepesine gitmediğini tespit ettim. Uyandıktan sonra bu bitkiyi tanıyıp tanımayacağını kendisine sordum. Beni mecbur ederseniz evet, diye cevap verdi. Bu durumda gerektiği şekilde, bitkiyi hatırasında muhafaza edebilmesi için, hareket ettim; fakat, bitkinin bulunduğu, onu el'an görmeğe devam ettiği, yeri hafızasına naksettirmeği unuttum. Zaten her şeyi not ettiğimizden, yazılmış bulunan bildirmeleri kıfayet etmekteydi. Biraz sonra somnambülizm haline son verdim. Bayan Dufaut uyandıktan sonra Dr. Bay Pons'un neler duyduğu hakkındaki sorusuna hiçbir şey hatırlamadığı, fakat rüyasında bir bitki gördüğü cevabını verdi, sözlerine de ilâveten: "o bitkinin kokusunu el'an duymaktayım" dedi. Aynı tabirle tarif ettiği bu bitkiyi ne sebeple düşündüğünü bilmiyordu; bitkinin bulunduğu yeri de bilmiyordu, zira böylesini hiç görmemişti, Bay Saint-Amand'ın bahçesinde dahi görmemişti.

Ertesi günü, 27 Eylülde, Marki de Mata Florida, Bayan Dufaut, annesi ve arkadaşlarından biri ile birlikte «Mont-Grand» tepesine gittik. Genç kızın bu gezintimizin maksadını bilmemesini sağladık. Sel çukurunun üzerindeki köprüye vardığımızda, genç kıza etrafına bakıp rüyasında gördüğü bitkiyi bulup bulmayacağına dikkat etmesini rica ettim. Hemen aramağa koyuldu ve şöyle diyordu: «**Bu tarafta, evet, çünkü onun kokusunu alıyorum... ama, onu görmüyorum**» Sabırsızlanıyor, ayağını yere vuruyordu; kendi tarafından bildirilen mahalilin gerçekten hafızasında hiçbir izi yoktu. Bay Brienne'e haber vererek Bayan Dufaut'yu araştırması esnasında somnambülizm haline geçirdim. Hemen durdu. Bayan L. nin şifasını verecek bitkiyi koparmasını rica ettiğimde: «**Ay, evet**» dedi ve kendisi tarafından bildirilen yere, küçük köprüye doğru koştu; sel çukuruna inerek, arka tarafta, yülseklerden yuvarlanmış olan ve

(Devamı S: 29'da)

Kime Hırsız Diyelim

Dagbaşındaki zorba hırsız -
eşkiya birse, şehir içindeki zorba
hırsız bindir.

Yazan: Mehmet SANCAR

FIRSAT KOLLAYAN HIRSIZLAR :

Bir bayram geçirdik: Şeker Bayramı...
Bayram geliyor diye, her şehirde, her-
kes çarşılara döküldü: Çoluğa-çocuğa bay-
ramlıklar alınacak!..

Kimi çoluğunu-çocuğunu sevindirmek
için alır...

Kimi yoksulluğunun ayıbını (!) örtmek
için alır...

Kimi sevinmek, kimi öğünmek için a-
lır...

Esnaf, tüccar da bunu çok iyi bilir!
Fırsat, bu fırsattır deyip, bazılarını etiketle-
rini, bazılarını da avutlarını şişirir!...

Bayramdan önce (60) liralık pabuç
(70 - 75) liraya hemen fırlamıştır!...

Bayramdan önce (35) liralık fişan
(50) liraya hemen fırlamıştır!...

Bayramdan önce (9) liralık et (10) li-
raya hemen fırlamıştır (Adanada da böyle
oldu!...)

Herkesin alış-verişe kendini zorunlu
hissettiği bir «fırsat» elbet kaçırılmaz: Ne
yapsın zavallılar? Çok aç! çok perişanlar
(!)... Üç günde bir apartman diktirmek du-
rurken, günlerce, haftalarca, aylarca, hele
yıllarca hiç beklenilebilir mi? Bekleye bek-
leye verem mi olsun zavallılar? Elbet elle-
rine geçirdikleri «fırsatı» değerlendirecek-
ler; vurgun üstüne vurgun vurmanın haz-
zından kendilerini asla yoksun bırakamıya-
caklardır!...

KARABORSA — AKBORSA :

Bir açıkgoze, bir diğer açıkgoz bir tel-
graf şifreliyor:

«Nohutu yeşer aldı, fasulyeyi sele ver-
me!»

Şifreyi alan açıkgoz, zeytin mahsülü-
nün bu yıl az olacağını anlayıp başlıyor
zeytinyağı istifine!...

Tenekesi (125) liradan topladığı zey-
tinyağlarını depolara doldurup duruyor...

Aradan aylar geçiyor: Zeytinyağının
tenekesi (175) liradır! Tenekede (50) lira-
cık kâr!...

∴

Bir başka açıkgoz, bir başka açıkgoze,
bir başka telgraf şifreliyor:

«Bizim ekme kârını göktü, mevcut un-
ları depola!»

Şifreyi çözen açıkgoz, cam fırınların -
dan birinin çöktüğü için piyasada cam dar-
lığı başlayacağı haberini alır-almaz hemen
faaliyete geçip bulduğu camları başlıyor de-
polamaya!...

İnşaatlar ilerlemiş, cam sıkıntısı can
sıkmağa başlamıştır!...

Cam burnuna gelmiş ihtiyaç sahibine
bir esnaf şöyle der:

«Bende bir miktar var ama, boyutları
çok farklı (Bilfarz 60×126 istenmişse, 80×
160 var.). Fıresıyla metrekaresi 42,50 lirayı
buluyor. İşiniz ararsa, kalem de söze ve-
rebilirim.»

∴

İhtiyaç sahibi düşünür:

Metrekarsi (30) lira olan normal cam, şimdi (42,50) liradır. Fıresi de dükkân sahibinin (ancak böylece 42,50'a kurtarmaktadır çünkü!...)... Almasa, inşaat cam bekliyor... Alsa; cam, cam değil, sâfi kazık!.. Döner, çırpır... Ve çaresiz alır...

DOĞRU HABERLER — YALANCI TEKZİPLER :

Gazetelere bir haber sızabilmiştir:

«Şekere, mekere zam var!...»

Bir yetkili ağız, bu ortalık bulandıran haberi yalanlar :

«Basının maksadı açıktır: Ortalığı bulandırmak isterler... Onlara değil, bize inanın: Zam mam yoktur. Basının yalanlarını tekzip ederiz.»

Bu teyit şifresini çözebilen eş-dost hemen faaliyete geçip gerekli maddelerin istiflerini hızlandırıp beklerler...

Birkaç ay geçer geçmez, yetkili ağızların tekziplerini yeni, zamli fiatlar tekzip ederler : Haberler doğrulanmış; zam kararı uygulanmıştır!...

Halk çırpına kıza dursun, birkaç şiş cep, iyice şişmededir!...

BİR GAZETEDEN, GÜNLÜK BİR HABER :

«Şişlide, bir apartmanın, sekizinci katı soyuldu! «Hırsız, sekizinci kata su borusundan tırmanmış! «Sekizinci kata kata kadar bütün hatların mutfak pencerelerini yoklamış; fakat ancak sekizinci katın mutfak penceresi mandalsız bırakıldığından açılmış; fakat zavallı hırsız, vakitsiz uyanan ev sahibesinin «hırsız var!» çığlıkları üzerine, merdivene açılan kapının zincirini, kapının kayıdı ile birlikte koparıp kendini merdivenlere zor atmış; fakat can havliyle ayağı kayarak merdivenleri yuvarlana yuvarlana inmek zorunda kalmıştır. Sekiz kat aşağıya, beton merdivenden yuvarlanarak inmiş bulunan biçare hırsız bir kedi çevikliğiyle ayağa fırlayıp cümle kapısını açarak karanlıklara karışmıştır.

Verilen eşkâl üzerine yakalanan duvar faresi, yedi canlı dam hırsızı, adalete teslim edilmiştir.»

HİRSİZİN KANUNSA TANIMLANMASI :

«Bir başkasına ait bir malı, bir parayı sahibinin rızası hilâfına, görmeden, zorla gasbetmek hırsızlıktır.»

Herhalde hukuk kitaplarındaki, suç sayılan hırsızlık, anlam itibarıyla böyledir...

Şimdi kanunun tanımladığı hırsızlık suçu açısından, ortaya koyabildiğimiz birkaç gasp olayını beraberce inceleyelim :

1) «Bayram geliyor; nasıl olsa herkes, karnıca kaderince birşeyler alacaktır. Niçin kârımı birkaç misline çıkarmayayım?..» deyip etiket ve ağızlarını şişirenler;

2) «Bir cam fırını çöktü; cam sızıntısı yakındır... İyi bir kazıkla zenginliği katmerlemenin tam sırasındır...» diyenler;

3) «Yetkili dostlar teyit etti: Zam muhakkak... İstif başına!...» diyerek milyonlara konanlar;

Acaba, canını dişine takıp, gecenin üçüncü, su borularından, her katı yoklaya yoklaya, tâ sekizinci kata kadar tırmanıp, merdivenlerden yuvarlanmak da cabası olarak eli boş adliyeciyi boylayan, «dam faresi» zavallı hırsızdan daha mı az, daha mı çok hırsızdırlar?...

Yol kesip silâhını yürekçiğimizle yönelten, «eşkiya» dediğimiz «zorba hırsız» sekizinci kata tırmanıp bizi korkutan hırsızdan herhalde daha korkunçtur. Bizi ölümlle korkutarak soyar...

Fırsatı ganimet bilip etiket şişirenler, karaborsa yapanlar, yetkili dostların kolladığı istifçiler de «zorba hırsız» familyasına girmezler mi dersiniz?...

Belki de «zorba hırsızlar; bu kürklü, kıravath, yalancı hırsızları, kendi familyalarına almaktan utanırlar!...

Hani, utanmakta da pek haksız sayılmazlar!...

(Devamı sayfa 9 da)

RUH ve MADDE'nin

GEÇMİŞ

SAYILARINI

TANITTIYORUZ

Her Ay Bir Cilt

C I L T : I

S a y ı 1

Görünen Ruhlar : «Bu beş saat zarfında üçü erkek dördü kadın olmak üzere yedi ruh şekli maddileşmiş bir halde görün-
dü... Bütün bu olaylar Mrs. Gladys Mallaburn'un medyumluğu vasıtasıyla oluyor-
du...»

Ruh var mıdır? : Dialog şeklindeki bu yazıda çok mühim metapsişik bir konu incelenmektedir. Zaman zaman aklınıza gelen hayati soruların derli toplu olarak ele alındığını göreceksiniz.

Büyük Bedensiz Varlıklar konuşuyor : Bedensiz varlıklardan alınan bilgiler ilmi, ahlâki, filozofik ve yol gösterici özellikler taşırlar. Burada okuyacağınız tebliğ çok üstünlerinden biridir.

Üçüncü Defa Dünyaya Gelen Kız : İik anda insanı çok şaşırtan imkânsız gibi görünen bu duruma Spiritizma dilinde Reenkarnasyon denir. Bu olayla ilgili gerçek bir örnek bulacaksınız bu yazıda...

S a y ı 2

Ruhlar Nasıl Görünüyor? : Ruhlardan gelen tesirlerin yardımı ve medyumun aracılığıyla, yine medyumdan çıkan ekto plazma biçimlenir ve ruhun dünyadaki biçiminde bize görünür.

Dr. Bedri Ruhselman : «Ebedi Aleme Giden Büyük Yolcu» diye başlayan bu yazıda, Dünyaca tanınmış Türk Spiritualisti-

nin hayatı ve çalışmaları hakkında bilgi bulacaksınız.

Ruhi Tedavi : Gerişör denilen şifacı medyumlar vücutlarından çıkan ruhi tesirlerle «şifa bulmaz» denilen bazı hastaları herkesin gözü önünde tedavi etmektedirler. Şifacı medyumlar yukarı plânın birer vasıtasıdır.

İnsanlar Dünyaya Tekrar Nasıl Geliyor? : «Bir fert tekâmül için gittikçe yükselen insan şekillerinde tekrar tekrar dünyaya gelir...» Buna ait olaylara örnekler bulacaksınız bu yazıda ve bundan sonraki-
lerde.

Ruhlarla Nasıl Konuşulur? : Dr. Günhan Arıcan'a hazırladığı bu yazıda ruhlarla temas kurabilmek için nelerin gerekli olduğunu, bu konuda bilgisizliğin ne gibi sakıncalar doğuracağını okuyabilirsiniz.

Büyük Bedensiz Varlıklar Konuşuyor yazı serisinin bu bölümünde Dünyadaki görevimizin ne olduğuna ışık tutulmaktadır...

S a y ı : 3

Medyumluk : Bedensiz varlıklardan gelen tesirleri veya titreşimleri diğer insanlardan daha fazla alıp bize nakleden şahıslara medyum denir. Medyum bu işi nasıl yapar? Kaç çeşit medyumluk vardır? İşte bu soruların cevaplarını bu yazıda bulacaksınız.

Telepati ve Klervoyans : İnsanın duyuları 5 değil, 6, 7 hatta 10 a kadar çıkarıla-

bilir. Çok uzaklardan görmenin ve duymanın nasıl olabildiğini merak edenler bu parçayı okuyabilirler.

Br. Bedri Ruhselman : «Fasilasız çalışmalarıyla aldığı bilgileri tamamen hazmettikten, onları hayatına tatbik ettikten sonra, başka varlıklardan yeni bilgiler almaya başlamıştır.»

Hipnotizma ve Tedavi : Bugün hekimliğin elinde çok kıymetli bir vasıta olarak gittikçe daha geniş bir tatbik sahası bulmaktadır. «Eski Mısırlılarda (Uyuma Mabedleri) diye hipnotizma yapılan ve bu yolla hasta tedavi edilen mabedler vardı...»

Büyük Bedensiz Varlıklar Konuşuyor : Başlıkları yazı serimizde bu sefer ihtiraslarımızı iyi yollara nasıl yöneltebileceğimiz an-

latılmaktadır.

İğne ile Tedavi - Aküpunktür : Suat Tahsug'un hazırladığı bu yazıda insanların 5000 seneden beri kullandıkları fakat hâlâ esrarını çözemedikleri bir tedavi seklinden söz ediliyor.

S a y ı : 4

Telepati Hadiseleri : «Telepati kabiliyeti az çok her şahısta vardır. İnsan sadece 5 hassesi ile dış dünya ile irtibatla değildir.»

Büyük Bedensiz Varlıklar Konuşuyor : «Gaye ne bu dünyadır, ne de öbür dünya. Gaye ebediyen yürümek ve yükselmektir» «Hem yaşayarak hayatımızı idame ettireceğiz, hem de ruhen olgunlaşmamızı temin için gayret sarfedeceğiz.»

Kime Hırsız Diyelim

(Sayfa 7'den devam)

ÇALAN ÇALANA :

Biz yazımızda yine, «Herkes, derece derece hırsızdır» demiştik.

Bu konuya tekrar eğilmek önemi karşısında, ilhamımızı tazeleyelim :

«İçerideki zirdeli birse, dışarıdaki bindir» vecizesine nazire :

«Dağ başındaki zorba hırsız -eşkiya- birse, şehir içindeki zorba hırsız bindir.»

(Bu konuya yine döneceğiz: Çünkü câimde vâzeden hoca, şeriaten öte geçemiyor... Bari biz geçelim...).

«**Polis, İnsanın içinde yaşamalı!** » dedik.

Yarın ne olacağını kestiremeyen, menfaatleriyle mâlûl zavallı insan, bu güvensizliğini nasıl giderecek?

Cennet - Cehennem onu kandramıyor..

Devlet otoritesi ona vız geliyor!...

Halkın birlik içinde olamayışı, fırsatların «fırsatı»dır; kaçırılmaz...

Hoca diyor: Hayat fâni...

İlim diyor: Hayat fâni...

Ölüm diyor: Hayat fâni...

Fani olana kaani olmak, yok olmak pahasına olamaz: Çünkü onlar için «tekâmül» yok; bedeniyle yaşamak; dünyadan, fâni ömür boyunca kâm almak vardır...

«Üç günlük ömür için dişini sıkı sıkı dişlerden olmak enayiliktir: Ruh, feza da, Gargarin bile göremedi... Hocanın yalanlarına kim kanar!...»

«Ahlâklı olmak, doğru olmak, kimin için ve niçin? Hangi enayi eline geçen bir fırsatı kaçırmak ister?...»

«Şu çamurlara bak, diz boyu!... Bir sıcak arabada caka satmak dururken, dürüstlük pahasına, şu çamura bat, çık ve titre!... Asıl enayilik budur...»

«**Âlem Aya gidiyor!**... Biz yaya mı gideceğiz? Dünyaya gelmişim bir defa, bir daha mı geleceğim ki, canımı sıkıntıya sokayım?...»

..

İşte, onların hayat felsefesi budur.

Ruhun, bu dünyaya, tekrar tekrar, tekâmül etmek için geldiğinden habersiz, öbür hayatları için, yığın yığın ıstıraplar hazırlayıp dururlar...

Denecek ki, öbür dünya bilgisinden yoksundurlar. Sorumlu tutulamazlar...

Hoca câimde; öğretmen okulda; kitap rafında, atası atasözünde, neler neler der... Hangisinin neye dayanarak, söylenildiğini, zorba hırsızlık yapmak için didindiği kadar kim araştırır?...»

ŞUURLULUĞUN YENİ İZAHI : ÜSTÜN DENGEGE GİDİŞTİR

Yazan : Erol MUTLU

Şuurluluk iki şekilde açıklanmıştır :

1) Süjenin etrafından haberdar olma zinciri.

2) Şuurluluğu, şuurlu olmama hallerini tetkik ederek (negatifinden hareketle) açıklamak...

Bu iki izah da yetersizdir. Sırası ile inceleyelim:

1) Etrafından haberdar olma zinciri şeklinde şuurluluğu açıklamak yeterli değildir. Çünkü: Bu görüşte şuur, süjenin etrafından haberdar olması şeklinde izah edilmekte ve şuurlu oluş dereceleri de; haberdar olduğundan haberdar olmak veya haberdar olduğunun farkında bulunmaktır. Bu sıra Fessard'a göre devam etmekte; «haberdar olmak - haberdar olduğundan haberdar olmak - haberdar olduğundan haberdar olduğundan haberdar olmak...» şeklinde sonsuz şekilde uzamaktadır.

Bu izah tarzı tek bir ferde, kendi kendinin şuurluluğunu ölçme imkânını verdiği halde, genel olarak şuurluluğun objektif ayracını vermemektedir.

2) Şuurluluğu, şuurlu olmama (tabii veya suni uyku, herhangi bir sebeple şuur kaybı. v.s.) durumlarının tetkiki ile açıklamak... Bu görüş, iki değerli Aristo mantığına dayanır. Burada, (yanlış ve 'doğru) iki kutuptur. Bir şeyin yanlış olduğunu göstermekle tersinin doğru olduğu elde edilir.

Psiko patoloji de iki değerli Aristo mantığına dayanır. Normali, anormali inceleyerek anlamaya çalışır. Zira bu görüşte, anormalin tersi normal olmaktadır. Fakat dehâ (Sur Normal) problemi bu görüşle açıklanamıyacağı gibi, bugün artık Aristo mantığı (doğru - yanlış mantığı) mümkün veya muhtemel ihtiva etmediği için tenkit edilmiştir. Bazı matematik problemlerinde

yanlışın imkânsızlığı (olmıyana ergi metodu)'nın gösterilmesi doğruyu vermemektedir.

Zamanımızda doğru ile yanlış arasında daha birçok değerlerin bulunabileceği fikri doğru. İlk defa bu fikir iki meşhur matematikçi : Heyting ve Brouwer tarafından doğru ile yanlış arasına saçma diye üçüncü bir terim kondu. Sonradan H. Reichenbach (Türkiyede Felsefe Kürsüsünde profesörlük etmiştir) ve Carnap çok değerli mantığı bir ihtimaliyet mantığı hâline getirdiler. Buna göre doğru ve yanlış diye iki hudut bulunmamakta, muhtemeller skalası (az veya çok muhtemel şeklinde) sıralanmaktadır. Bu sebepten şuarsuzluk hallerinin tetkikinden şuurluluğu izah etmeye çalışmak, bugünün çok değerli mantığı açısından doyurucu olmamaktadır. Şuurluluğu, üstün denge (Ultra Stability) ye gidış cehti olarak açıklamaya ise en tatminkârdır. Çünkü bu izah, spiritlerin tekâmill prensibi ile uyduğu gibi ona ışık tutar.

Denge (Stability) sâdece bir tek unsura ait bir durumdur. Meselâ elastiki bir obje gerilip de sonra serbest bırakılınca ilk şekline döner. Basit olan bu sistemlerde nihai muvâzene hâli, ilk muvâzene hâlinin aynidir. Üstün denge durumunda ise bunun aksine, nihai muvâzene hâli diye birşey mevcut değildir. İleriki muvazene hallerinden hiçbirli ilk muvazene hâlinin aynı değildir. İşte ilk denge durumundan farklılık nispeti şuurlu oluş hâlini meydana getirir. Dengedeki bu değışmeler Progresif (ilerleyici) mâhiyette olduğundan, reenkarnasyon mümkün fakat tenasüh yanlışır.

Bu durumu ferdin davranışında da görebiliriz: Fert leriye doğru giderken, mevcut başarılarından daha yüksekte yeni ba-

şarı seviyeleri meydana getirir. Ferdin davranışı daima daha yüksek seviyeye doğrudur. Çünkü fert istediği başarı seviyesine kavuşunca onun başarı standardı da değişir. Bu değişime derhal daha yüksek seviyede yeni bir faaliyeti dâvet eder. Bu suretle insandaki başarı ümidi de devamlı surette yeni ilerlemelere yol açar.

Tekâmül de, üstün dengeye gidış açısından ele alınabilir. Bugün biyoloji sâdece bedeni tekâmülden söz etmektedir. Halbuki tek başına bedeni tekâmül ihtiyarlık ve ölüm karşısında güç duruma düşer. Ruhî tekâmül ise ferde hürriyet bahşeden, ölümle sona ermiyen bir yol açmakla kelimeye uygun bir mâna vermektedir. Tekâmül mükemmelle doğru gidiştir. Fakat hiçbir zaman mükemmelle ulaşılamıyacağından tekâmül tıpkı üstün denge durumunda olduğu gibi daima ilerliyen bir şekilde devam eder. Bu sebeple tekâmül bakımından ileri seviyede olmak şuurlu olmak demektir. Bu noktada Uspenski'nin numaralayıarak gösterdiği üst dereceden insana nazaran, onun aşağısındakiler şuurlu değildir. Uspenski'nin dediği gibi insan esasında uyku içindedir. Uyanması (şuurlanması) tekâmül sâyesinde olmaktadır.

Tekâmül ileriye doğru olduğuna göre bunun, geriye doğru gitmesi veya olduğu yerde durması mümkün değildir.

Bu sebeple tasavvufun vücudiye kısmı (panteizm), «Enel Hak : Ben Tanrıyım» diyerek veya Alemlî Allah sanarak tekâmülü sona erdirmeye çalışan birer inanç olduğundan tekâmül veya üstün denge prensiplerine uygun değildir.

Üstün denge durumu; Organizmanın ihtiyaçları - vicdan ve tebligat vicdanı arasındaki çatışmanın durması, organizmanın ihtiyaçlarının tatmininde insanın önce vicdana sonra da üst vicdana (tebligat vicdanına) uyması ile meydana gelmektedir. Bunları sırası ile inceleyelim:

ORGANİZMANIN İHTİYAÇLARI :

Bunlar iki sınıf altında toplanabilir:
1) Fizyolojik ihtiyaçlar (nefes alma, yeme-içme, cinsî ihtiyaç... vs) 2) Sosyal ihtiyaç-

lar (mesleğinde itibar kazanmak, tanınmak... vs) Esasında bu ihtiyaçların hiçbirisi kötü ve ahlâka aykırı değildir. İnsanın yaşayabilmesi için bunların derece derece tatmini gereklidir. Bu ihtiyaçların, vicdan ve üst vicdanı hesaba katmadan tatmini kötüdür. Nefsaniyet ismini alan budur. Çünkü nefsanîyetle hareket eden insan, (Vicdan - üst vicdan tanımadan) her ne pahasına olursa olsun sâdece bu ihtiyaçları tatmine uğraşır. Bu sebepten hiçbir vicdan ve hiçbir üst vicdan insanın yaşayabilmesinin şartı olan bu ihtiyaçları inkâr etmemiş fakat onları nizamlayıp, yasaklar içinden geçen bir kanal gösterip serbest bırakmıştır. Bu sebeple yogizm gibi, aslında yaşamının şartı olan ve uygun şekilde tatmin edilemsi gerekli bulunan ihtiyaçları önleyen felsefî yollar tasvip edilemez... İnsan nefesini tutmakla hiçbirşey kazanamaz. Çünkü bu harekette ne vicdanın ne de üst vicdanın bir alâkası mevcuttur. Gâyesiz boş bir otomatik hârekettir.

VİCDAN :

Organizmanın ihtiyaçlarının meşru (akla uygun, kanunî, insanî tedirgin yapmayan, cemiyetçe ayıplanmayan) yoldan gerçekleştirilmesini sağlar ve insanın nefsanîyete saplanmasını önler.

TEBLİGAT VİCDANI :

Üstün dengeye kavuşmak için, insanın kendi vicdan ölçüsü, kanunlar, cemiyetin kıstasları ve emirleri kâfi değildir. İnsanın üst vicdana da uyması gereklidir. Alman filozofu N. Hartmann da (uzun bir yoldan geçerek) aynı sonuca varıyor. Uzun bir yoldan geçmektedir. Çünkü o, tebligatı kabul etmemekte ve spiritlerce, irtibat kabul etmiyen bir filozofun kendini nasıl zorladığını göstermesi bakımından, hayretle karşılanan şöyle bir çözüm şekli getirmektedir. İrtibatı kabul etmenin ne kadar üstün bir durum olduğunu bir defa daha belirtmek için Alman Filozofu N. Hartmann'ın düğünçesini kısaca yazmaktayız. (Hartmann: Reel'e Real demektedir).

(Devamı sayfa 40 da)

Dostlarım Uzay Adamları

Yazan : Howard MENDER

Nakleden : Ergün ARIKDAL

AY PROJESİ

Uzaylı dostlarımın önceden haber verdikleri gibi, 1956 Ağustosunun ikinci haftası zarfında bana Ay'a olan seyahatimi yaptırtilar.

Önce, Pennsylvania'dan bir telefon aldım. Telefonu kendisiyle birkaç zaman çalıştığım birisi etti. Bu adam, bütün boş zamanlarını temas tesis etmeğe, malûmatı intişar ettirmeğe ve uzay adamlarına dünya ile ay arasındaki işlerinde yardım etmeğe tahsis eden çevresinde tanınmış bir iş adamıydı.

Ahlzeyi elime alınca sesini tanıdım, duygulandım. Gerçekten, onun Dünya'da bu işi tanzim ve tertip eden kimseler arasında önemli yeri olan birisi olduğunu anladım. Bir def'asında fikrimce, emin, itimada lâyık temaslar yapılabilecek kimselerin bir listesini benden istediğini hatırladım. Netice olarak, ona bir liste vermiştim; devamla aralarından ikisinin uzay adamlarıyla temas ettiğini öğrendim.

Birisi uzun uzun buluşma hikâyesini anlattı bana. Kendisine ay'da yetişmiş olan, ne yapması gerektiğini bilmeden sekiz aydan beri evinde muhafaza ettiği bitkisel besinlerden bir nümune vermişler. Fikrimi sordu.

İyi bir lâboratuarda, ay'da yetişmiş patates nümunelerinden birini analiz ettirmeyi söyledim. Hemen Philadelphie'nin en ünlü laboratuvarına gittik ve patatesi verdik; sonra analiz sonucunu beklemeğe koyulduk.

Bize, önce, bu bitkinin bilinmeyen bir bitki olduğunu söylediler, fakat daha sonra ne olduğunu söyledik.

Analiz neticesi şöyleydi:

Tam ağırlık	5,20 grm.
Su (H ₂ O)	% 7,23
Madeni tuzlar	% 4,49
Yağlı cisimler	% 0,95
Azot Proteik	%15,12

Bu malûmatı okurken, birden tamamen olağan dışı bir ayrıntı ile karşılaştık. Arz'da yetişen patateslerimiz % 2-3 den fazla protein ihtiva etmiyorlardı.

Daha sonra, bize bu besinlerin gayri muayyen bir süre dayanabileceklerini söylemelerine rağmen, patatesin yaşını tayin etmek için C 14 (karbon 14) radyoaktif karbon miktarını öğrenmeğe karar verdik. Karım ve ben bir kaç ay süresince batı yakasında araştırmaya giriştik ve mümu neyi emaneten muhafaza edecek olana bıraktım. Eve döndüğümüz zaman laboratuardan hiç bir haber gelmediğini öğrendik.

Philadelphie'ye gitmeğe ve analize meşgul olan teknisyenle konuşmağa karar verdik.

Karbon 14 test'ini yapamadıklarını söylediler, çünkü yazılı bir emir gereklmiş ve test masrafı 2000 dolara yaklaşıyormuş. O anda, test'in yapılmadığından memnun olduk, zira, önceki analize para ödediğimiz için, bunca parayı ödeyemedik.

Pek sevimli doktor, analizi ve ikinci nümuneyi bir idareci memura götürmemi söyledi. Şayet ilk analiz hakkında herhangi bir teknik adam soru sorarsa onunla işbirliği yapmaktan memnun olacağını da ilâve etti. Tekrar teşekkür ettik ve ayrıldık.

Eve döndüğümüz zaman, nümunelerimizi bizden istemeyiş olan ve bizimle Philadelphie'ye gelmeyen kimseyi hemen çağırdık.

Kendisinden bizimle laboratuara kadar gelmesini talep ettik. İki gün sonra oraya gittik ve laboratuara nümuneleri getirmemiz söylendi. Netice olarak bu laboratuara vasıl olduk ve kendisine takdim ettiğimiz nümuneler karşısında tamamiyle teshir olan zeki ve ince insan, Doktor ile konuştuk. Patates nümunelerini hemen inceden inceye tetkik edeceğini ve bunun için bizden bedel almayacağını söyledi. Onları ona bıraktık, iyi bir yolda olduğumuzu hissediyorduk.

İki hafta sonra, karım, dostum ve ben analizin sonucunu öğrenmek üzere laboratuara gittik. Bizi, numunelerden birinin su da yüzdüğünü ve bir diğerinin başka bir kap içinde bulunduğunu gördüğümüz bir odaya götürdüler. Dev bir mikroskopun altında küçük bir parça vardı. Mikroskopa baktık.

Mikroskopun içinde numunenin dış yüzü kristal bir satır gibiydi. Bakması çok güzeldi. Cevher hidrathığını kaybetmişti.

Dostum, bu bitkilerin toprakta yetişip yetişmeyeceğini görmek üzere dikmemizi tavsiye etti. Bize her türlü test'i denediklerini söylediler ve malumat verdiler. Eğer, tecrübelerin ilerleyişini görmek üzere arzu ettiğimiz zaman laboratuara gelirsek memnun olacaklarını ilave ettiler.

Dostum patatesleri en yüksek makama teslim ettikten sonra, onunla meşgul olmadık. 1958 haziranında laboratuardan ertık bahsetmiyorduk. Anladığıma göre, şimdi analiz neticeleri sınıflandırılmıştı ve benim böyle konuşmama sebep, ilmin sadece seçkin kimselerin değil, herkesin olmasını

düşündüğündendir.

Patates numunelerine sahip olan dostuma, Pennsylvanic'yalı iş adamına dönelim. Bana, New Jersey'de, West Portal'ın yakınında 22 nci yoldaki küçük bir lokantada buluşmamızı teklif etti. Pennsylvanic'ya da tanıdığım bir bölgeye gitmek için tarih ve belli bir saat söyledi.

Birkaç gün sonra, Besecker's Diner'sa (Pennsylvanic'ya, 611 inci yol) gittim ve dostumla yeniden karşılaştım. Bu sefer genç bir çiftle beraberdi. Erkek yirmi yaşında görünüyordu (79 yaşında olduğunu sonradan öğrendim). Orta boyluydu. Saçları kısaydı. Kadının gül sarısı uzun saçları vardı ve dudakları kırmızıydı. O da 69 yaşındaymış, sonradan öğrendim.

Bir haftadan beri Dünya'da olduklarını, Merih'den geldiklerini söylediler; böyle olmakla beraber şimdiden İngilizce, rusca ve almanca konuşuyorlardı. Bu üç lisani çevirip nakleden bir cihaz yardımıyla öğrenmiş olduklarını söylediler. Genç adam şuna

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

benzer bazı şeyler açıkladı: Yeni bir lisan öğrenmek isteyen kimse bir ekran karşısına rahatça oturur. Şakaklarının her birine bir elektrot tesbit eder ve başından portatif bir radyodan ses bütülcü bir cihaza teller gider. Bu cihaz, evvelce kaydedilmiş lisan konuşan ve aynı zamanda demek istediği kelimeleri düşünen bir ses tarafından makina-ya yerleştirilmiş ses titreşimleri aracılığı ile kelimeler halinde ifade edilmiş bulunan düşüncelerin kaydını ihtiva eden elektronik bir hafızadır. Bu marifetli alet sayesinde öğrenci, hangi lisan olursa olsun süratle öğrenebilir; çünkü görümsel ve işitimsel aktarmalar da beyin hücreleri üzerine iz bırakırlar. Ayrıca şakaklarla irtibatlı olan elektrotlar beyindeki hafıza hücrelerine tesis ederler, öyle ki hücreler lisani konuşmak ve anlamak imkânını muhafaza ederler.

Genç adam bana, düşüncelerimizle, ilişkin beyinsel uyarıların elektronik cihazlar ve lâmbalı normal bir radyo vasıtasıyla kaydedilebileceğini gösterecek olan deneyler yapacağımı söyledi.

Birkaç zaman sonra ev sahibi bir dostun, Art Aho'nun evinde, (Californiyalı) Bay Lester ve ben bunu tecrübe etmeyi denedik ve şunu tesbit ettik ki beyinsel uyarılar elektrik enerjisine ve sonra ses enerjisine dönüşebiliyorlardı. Bay Lester konuya hayli hizmet etmek istiyordu; şakaklarına iki elektrot bağladık, sonra bu elektrotları radyonun uçları ile (toprak ve kondansatör) bağladık. Sonra da bu oldukça tuhaf devre işine teypi dahil ettik.

Bay Lester bağlı elektrotlarla oturuyordu. Art ona olayla: «Son olarak söylemek istediğin bir şey var mı?» dedi. Elektrikle idam edilmeyi andıran bu gülünç durum karşısında bir kahkaha attım. Fakat Bay Lester ciddi duruyordu, ciddiyeti bize de geçti.

Yapıcı bir düşünce hattı üzerinde kontre olmasını istedim ondan. Teypin düğmesini kayıt durumuna çevirdik ve bekledik. Uzun bir süre kaydederse bantı ters çevireceğimizi ve sonra kaydedileni dinleyeceğimizi muhakeme ettik.

Bay Lester'n sesine benzer bir sesi işi-

teceğimizi umarken bunun yerine band üzerinde radyoda kısa dalgada duyulanlara benzer sesler işittik.

Düşündük ki ses, beyin uyarılarının ses haline dönüşmesinden ileri geliyordu.

Tecrübelerimin amatörler tarafından yapılmaması için montaja ait ayrıntıları kasden sakladım. Çünkü telin biri yanlış bağlanırsa, tecrübe şiddetli bir elektrik çarpmasına sebep olabilirdi. Bu tecrübe için, 6 lâmbalı Philco marka bir radyo kullanmak geektiyodu. Bununla beaber, konsol tip bir radyodan istifade ettik, belki bu yüzden sonuçlar istemiyecümüz kadar iyi olmadı. Ama netice almıştık.

Daha sonra diğer bir uzay adamı bir elektronik mühendisyle aynı kategoriden deneylere devam etmeğimizi ve ses enerjisini (bir teyp bandında vukubulan tarzda) kendi düşüncesini göreceğ tarzda bir ekran aracılığı ile ışık enerjisine transforme etmek üzere, bir metod tesbit etmeğe çalışmaktığımızı telkin etti.

Fakat konumdan gene ayrıldım. Lokantada karşılaştığım dostum ile genç çifte yeniden dönelim.

Yemek yedikten sonra çıktık, otomobile bindik ve beraberce konuşmağa başladık. Ay Projesinde çalışmak için seçilmiş olan üç kişiden söz ettiler bana. Böylece ilerde yapacağımız iş'e davet ettiler. Dünya-dışı şartlarda yetiştirilmiş yiyecek örneklerinden ve ay üzerinde yetişmiş bitkisel besinlerden alacağız; ama bu işin amacını o zaman anlamadım ve kendi kendime faydasının ne olabileceğini sordum. Ay'a kadar bir yolculuk yapma manzarası beni öyle mutlu etmişti ki hiç bir soru sormadım!

Karları yüzünden bizimle çalışmayacak olan diğer iki, üç kişiden de bahsettiler. Eğer, fazla izahat vermeden bir kaç gece gözden kaybolmaları gerekli bulunursa — onların daha fazla izah vermelerine müsaade edilmiyordu — yuvalarının yıkılma tehlikesi vardı.

Adam konuşmayı kesti ve otomobilin camını kapattı. Niye diye sordum kendime; gerçekten, hava çok sıcaktı. «Tam bir dakika» diye özür diledi; sesinin tonu gayet

mahrem bir hal aldı: «**Bunu sana söylemem bir derece mümkünse de, söyleyeceğim şeyi bilmenizi sizden sakladılar, ama şimdi bilmeniz gereklidir. Herkesce tanınacaksınız ve bu olacaktır.**»

Onu endişeli ve gergin olarak dinliyordum. Bana ilk defa böyle birşeyden söz ediliyordu. Adam beni bekleyen bir tehlikeden bahsediyormuş gibi geldi. «**Bizimle çalışan herkes, sahte uzay adamları tarafından gönderilmiş olabilir. Bu kimseler şartlanmış besinin asıl nümunelerini sizden alabilirler.**

— **Kim bunlar? Hepinize güvenebileceğimi zannedirim.**

— Biz'den değiller, Howard. Bunlar farklı varlıklar. Onlardan sadece: suikast diye bahsedeceğim.

Uzay adamlarının faaliyetini bilen ve bize arzdığı nümuneler gösterecek olan bir insandan bahsedilince çok şaşırđım. Hatta ay'a kadar bir yolculuk vaadedebilirler, ama bu uzaylı kardeşlerimizi lekelemek amacıyla bir aldatma olacak. Bu adamı bana tamamen tarif ettiler: Saçları koyu renk, orta yaşlı, orta boylu. Umumiyetle sigara içiyor, fakat puro içtiği de oluyor. Kahve rengi elbiseler giyiyor, ayakkabıları siyah, otomobil yenicce ve New Jersey'de Somerville'in yakınlarında aturuyor. Okuduğu zaman, genellikle koyu renkli bağa gözlük takıyor.

«**Birçok saf insan onların suikastlarına şuurđışı yardımlarda bulunuyorlar.**»

Dinledim, inanmadım. Bu gerçekse, kim dost, kim düşman nasıl ayırt edebiliriz? Dostlarının şüphe ile bölündüklerini yukarıda söylediklerime inanmayı güçlükle kabul ettiklerini görüyorum. Yabancı bir kimse ile temasa geçerse ve o, ilerideki buluşmalar ile astronof yolculuğu vadı münasebetiyle sırrı saklama yemini yaptırırsa, onun gerçek bir uzaylı kardeş olduğunu nasıl bilebiliriz?

Keza, sadece insan neslinin hayrını isteyen uzay kardeşliğini takdim edenlerin gerçek olanlarından emin olabilir miyim? Muhatabım hüznle baktı bana. «**Dostum, dedi, şu Dünya her insanın fikir ve ruhunun çarpıştığı bir savaş sahasıdır. Dua, iyi düşünce**

ve tedbir en iyi himayenizdir.

Bir süre bu insanlardan şüphe edemedim, lâkin rahatım tamamen kaçmıştı. Henüz bana, dünya üzerinde uzay adamlarının işinin pek tatlı ve parlak olmadığını keşfetmeme müsaade etmediler. Rastlamış olduğum kimseler «**doğru taraf**» dan olmadıydılar. Gerçekten, hareket şekilleri, yaşama tarzları, terbiyeleri, karşılıklı iyi niyetleri ve her uzay adamının karşısında, gördüğüm şey bana mükemmel kimseler olduklarına kanaat verdi.

Takiben genç kadın konuştu: «**Dünya üzerinde teknoloji ile psikoloji sahasında fevkalâde alim insanlardan müteşekkıl çok kudretli ve hepsinden kötüsü uzaktan etkisi olan bir grup mevcuttur. İdarî sahada önemli mevkilerde bulunan kimseleri yönetirler. Bu grup Tanrıya karşı (anti-Dieu) dir, ve denebilir ki sizin efsanevi Şeytan'ın aletlidir bu grup.**»

Yelis içinde dinliyordum. Konferanslarının birinde, yaşlı ufak tefek bir kadının, bana doğru ürkek ve garip bir hal içinde yaklaştığını hatırlıyorum. Sanki işitilmekten korkuyormuşçasına kulağıma eğilerek, (kara kuvvetlerin, şer kuvvetlerin) her yanda olduklarını söyledi. Ben de uzay adamlarının iyi olduklarını söyledim karşılık olarak. Aklını kaçırmış olmasından korkmuştum. Şimdi duyduklarımın ışığı altında ihtiyar kadının hikâyesi beni korkuttu. Her şeyi bildiğimi düşündüğüm zaman, şer kuvvetlere karşı sahip olduğum nefret duru-munda bir sofist istikametinde idim.

«**Sadece bu dünyanın insanların kullanmıyorlar**», dedi genç kadın, «**Merihlileri de...**» Arkadaşına baktı; o da başıyla kabullendiğini belirtti: «**Ve bahsini hiç işitmediğiniz kendi dünyanızın diğer insanların da kullanıyorlar.**» Şimdiye kadar ne görülen, ne bulunan insanlar. Bir nev'i yer altı milleti.

Bu grup, dünyanızın binlerce seneden beri elde etmiş olduğu hakikati sahte bir hakikat mefhumu ile aldatmak için dinî kuruluşlara girdi. **Kendi amaçlarına kavuşmak için bir insan kütlesinin inanç ve imanından istifade ediyorlar.** İlk defa olarak bir öfke ve hoşnutsuzluk havası vardı seninde.

● Zekâ; aklın, kurnazlığa yön verebilmiş karışımıdır.

● Zeki insan, kendi kârını düşünür; fakat kapıları açıktır: Hem alır, hem verir...

● Zeki insan için; hem bu dünyada, hem öbür dünyada, neler isteyebileceğini bilmek; bu yolda hazırlıklı olmak ve bu uğurda cehitkâr olmak vardır...

HAYIRLI OLANI BİLMEK :

Bir yüzü «doğum», öbür yüzü «ölüm» yazılı hayat madalyonumuzun ters yüzünden çoğunluğumuz korkarız: Bu, ölüm korkusu' dur. Bu, ölümün ne olduğunu bilmektir. Nitekim dileklerimizden çoğunda:

«Allah; sağlık, saadet, uzun ömür versin!» deriz.

Ölüm tehlikesi geçiren birine :

«Allah korusun. gecinden versin!» deriz.

Yeni doğmuş bir çocuk için :

«Allah ömürlü etsin!» deriz...

Bunlar gibi temennilerimizin altında, aslında bir ölüm korkusu gizlidir.

Gerçi ölüm korkusu; ölümün, ölüm ötesi yaşantının ne olduğunu bilemeyen varlık için, isteyerek, benimseyerek aşılması gereken bir engel niteliğindedir. Çünkü, tekâmüle muhtaç varlığın dünya hayatı, hızlı tekâmülü için, çıkması icabeden merdivenin ilk basamağıdır. Ölüm korkusu, onu, bu basamakları çıkmağa zorlar...

Fakat, basamakları bir hayli çıkmış bulunan bir insan için ölüm korkusu yerleşmeğe başlar: Zira iktidarı, ölümün yok olmak olmadığını düşünüp bulmağa, bilmeğe müsaitken; o, bu iktidarını kullanamaz, heder eder. Hayırlı olanı bırakıp, hayırlı olmayana sarılır. Bilmek istemez ki hayır, bencilliğinin ölüm korkusu istikâmetinde değil, diğergâmlığının ölüm ötesi tatbikatındadır. Asıl tekâmülü, bedenine

Hayırlı İnsan

tutsak olup uzun yaşamaktan çok, bedelli oluşunun anlamını kavrayıp, bu anlam yönünde müsbet fiillerine bağlıdır. Hayırlı olan, bedenini ruhuna hizmetkâr kılabilmektedir.

Hayırlı olanı bilmek, bu dünyada tekâmül için bulunduğunu idrâke çalışmaktır...

ZEKÂ; AKLIN, KURNAZLIĞA YÖN VEREBİLMİŞ KARIŞIMIDIR :

Akıl, kıyas işleminin başarılmasıdır...

Kıyas unsurları yetersizse, başarı istikâmeti değişir; bencillığe dönüşüp kurnazlık olur. Yani, özel çıkarları için en elverişli kıyasları yapabilmek olur...

Şahsi menfaat hırsı, bedeni zaafaların bilgisizliğin mâlûliyetidir.

Kendine çalışan insan, gaye itibariyle ruhunun tekâmülüne çalışan insan değildir. Kendine bir takım dünyasal faydalar sağlar... Fakat, edebi yolculuğunun yeterli azığı olamaz...

Zekâ, üstün kıyas işlemidir. Bedeni zaafaların tutsaklığından ferdi uzaklaştırır.

Asıl tekâmül istikâmetinde yol aldırıp uzun yollara hazırlar...

Üstün kıyas işlemi, üstün bilgi ister.

Bedenî, yani maddesel yaşantıyı gaye bilen insanın üstün bilgisi yoktur ki, üstün kıyas işlemi olsun...

Demek ki, kurnazlık, aslında, yine bir bilgi yetersizliğinin ürünüdür. Fert bilgilenip, kendisi hakkında, dünyada ya-

sayısının maksadı hakkında birşeyler bilip onları filizlendirmeye çalıştıkça, daha gelişkin, daha üstün kıyaslar yapabilecek; kurnazlığının, akıllılık demek olmadığını sezinleyerek zekâ emareleri göstermeye başlayacaktır...

Zeki olug; aklın, kurnazlıktan üstün kılınışdır.

Bir başka türlü söylemek gerekirse, hissi insanın, akıl seviyesindeki ilk tatbikatları kurnazlıktır. Bu tatbikatları ilerletip daha faydalı kılabilmek ise, zekilik-tir. Kurnaz insana «akıllı» diyemeyiz ama, zeki insana akıllı dememiz normaldir.

Asıl akıllılık, zekâ seviyesine yükselmişliktir...

..

BENCİLLİĞİN BİTTİĞİ YERDE ZEKÂ BAŞLAR :

Zekî insan odur ki, yalnız kendi kârını düşünmez; hem alır, hem verir...

Vermeyi düşünmeden almayı düşünmez. Başkalarının ıstırapları pahasına kâr etmemek kaçırır...

Kulluğu, Rabbin vericilik şiarına uygundur...

Aklı, mazilerinden ışık alıp istikbâle uzanır...

Aklını gelişkin, yeterli kılmağa çalıştığı bilgisiyle vicdan plânına yükselir...

Zekî insan için hem bu dünyada, hem öbür dünyada, neler istiyebileceğini bilmek; bu yolda hazırlıklı olmak ve bu uğurda cehitkâr davranışlarda bulunmak vardır...

Üç-beş yıl süreceğini dahi bilemediği dünya huzuru uğrunda, yalnız kurnaz olmakla yetinen ve kendilerini zekî zannederek aldatıp çevrelerini de buna inandırmaya çalışan pek çok zavallı insanlar arasında tek tük gözebatan gerçek zekâ sahipleri; bencilliklerini, bilgi ve tatbikatlarıyla frenleyip köstekleyip; ruhsal tekâmül yolunda hem kendilerine ve hem de başkalarına faydalı ve hızlı adımlar atırırlar...

Onlar bilirler ki, gerçek kazanç mal-mülk sahibi olmak değil; bilâkis bu ağırlıkları enerjiye çevirip aydınlanmak ve aydınlatmaktır. Dünya malı, yakılmamış bir lâmba gibidir: Ne elinde tutanın önünü gösterir, ne de çevresindekilerin... Yakıl-

madığı müddetçe, üstelik elde ağırlık olan bir ayak bağıdır...

BEDENE YANLIŞ ANLAM VERİŞ :

Zekâ; aklın üstün tatbikatıdır, dedik.

Aklın üstün tatbikata ulaşip akıllılık olabilmesi için, bedenle asıl ben'i tanımak gerekir.

Asıl «ben»; konuşan, duyan, değerlendirilen, düşünen, gören, bilen (makina gibi zannettiğimiz bedenimiz değil), ruhumuzdur. Ne var ki, ruhumuzdan bedenimize ak-sedenler pek az olduğundan, yani dünya şuurumuza ulaşanlar, asıl uyarıların çok azını ihtiva edebildiğinden; bir takım haklı şüphelere düşüp bunu, tâ inkârcılığa kadar götürebiliyoruz!...

Beden, esasında, ruh için kompleks (anlaşılması pek güç, pek karışık) bir robot durumundadır. Bütün kompleksliğine, bütün üstünlüğüne rağmen, beden, ruhtan gelen bütün uyarımları aksettirmeye yetmez. Zaten ruh da (cehaleti sebebiyle), bu kompleks bedeni, yettiği kadar dahi kullanmaz!...

Çok mükemmel bir elektronik beyin düşünelim (sibernetik çağının mükemmel bir robotu olsun bu): Kapasitesine uygun impulslarla (uyarımlarla) ondan faydalanmasını bilmiyorsak, onun mükemmelliği ne ifade eder?.

Bu, ruhun bedenden tam istifade sağlayamayışına bir örnektir.

Ne kadar mükemmel olursa olsun, robotumuz en hassas uyarımlara henüz cevap verebilecek nitelikte değildir. Örneğin, konuşulana anlayıp cevap veremez (Kaba uyarımla konuşur ama, ince bir uyarım için yetersizdir.)...

Bu da, ruhtan gelen her uyarımın bedence aksettirilemediğinin bir misalidir...

İşte insanoglu; varlığını, kişiliğini bedenine bağlamayacak kadar bilgilenmiş; «ben» dediği zaman ruhsal varlığını, hiç değilse sezinler derecede kavrayıp kabul edilmiş ve bu kavrayışı yönünde yürümek çabasını göstermeye başlamışsa; sık sık bencillikinin esiri olmaz, ne ıstıraplara düşer ve ne de ıstıraplara düşürür...

(Devamı S.: 31'de)

Psychic
O Kozmos
Tis Psihis

News

FATE

TWO WORLDS

**spiritualist
başından
özetler**

VOICE

THE SPIRITUAL WORLD

**The Summit
of Spiritual Understanding**

Uamoto

CHIMES

Hazırlayan : Ali ERMAN

FATE'den :

E. RICKENBACKER'İN TECRÜBESİ :

Birleşik Amerikanın materyalist zihniyeli ve en katı fikirli iş adamlarından biri olan Eddie Rickenbacker, ESP'ye (duyular ötesi idrâk) inanmaktadır çünkü başından bu konu ile ilgili şahsî bir tecrübe geçmiştir.

Anlattığına göre, Rickenbacker, 1965 yılı, 27 Şubat gecesi, erkek kardeşi Bill'in Detroit'ten telefon ettiği ve onunla konuştuğu canlı bir rüya gördü. Bu rüyada Bill Rickenbacker'e şöyle diyordu: «Eddie, durumum gittikçe kötüleşiyor.» Eddie, sesin muhakkak surette, kardeşine ait olduğunu ifade etmektedir. Bill, «Ben burada fazla kalmıyacağım» diye devam etti. «Senin bana gelerek beni görmeni isterdim. Ne kadar erken olursa o kadar iyi! Seninle son defa konuşmayı arzuluyorum. Benim ve allem için yaptıklarına teşekkür ederim.»

Rickenbacker, bu olaydan sonra yataktan kalktığını ve önce kardeşini telefonla aramağa teşebbüs ettiğini fakat Bill'in ailesini telaşa düşürmekten çekindiği için bundan vaz geçtiğini söylemektedir. Ertesi gün, karısı Bill'in birdenbire öldüğü haberini telefonla Eddie'ye bildirdi.

Rickenbacker, son olarak sözlerine şunları ilâve etmektedir: «Cenaze töreni esnasında, eşi Margaret, Bill'in ölmeden hemen önce, telefonla beni arayarak oraya çağırmak ve bazı şeyler söylemek istediğini söyledi. Gerek kendi şahsî tecrübelerimden gerekse cereyan etmiş bu tip olayları okumuş olmam dolayısıyla biliyorum ki, insanların birbirlerine söylemek istedikleri mesajlar (bildiriler) telepatik olarak da gönderilebilir.

..

CANLI HESAP MAKİNESİ

William Klein, İsviçrenin Jenev şehrinde bulunan ve atomik enerji üzerinden çalışmalar yapan Avrupa Nükleer Araştırmalar Merkezinde (CERN) görevlidir. CERN, Amerika Birleşik Devletleri atomik araştırma teşekkülleri ile bir yarışma içerisinde. CERN, bu teşekküllerin sahip olmadığı çok kıymetli bir elemanı bünyesinde bulundurmaktadır. Uluslararası Bilim Servis'inden David Alan Erlich'e göre, bu kıymetli eleman William Klein'dir.

Klein'in zihni âdeta bir elektronik beyin gibi çalışmaktadır. O, beş rakamlı sayıları bir kaç saniyede, iki tane on rakamlı sayıyı ise 64 saniyede çarpabilmektedir. Aynı şekilde toplama, çıkarma, bölme işlemlerini kolaylıkla yapabilmekte, kök al-

mayı, sayıların logaritma ve faktörlerini bulmayı zihnen başarabilmektedir.

Klein'deki bu kabiliyetin gerçekten bir esrarı yoktur. Kendi ifadesine göre, o bunu çok çalışmakla elde etmiştir. 100'e kadar olan rakamların çarpım tablolarını, 1000'e kadar olan bütün rakamların karelerini 150'nin altındaki bütün tam sayıların logaritmalarını (virgülden sonra beş rakama kadar), 10.000'in altındaki bütün asal sayıları ve her çeşit garip kaide ve prensipleri ezberlemiştir.

Klein'in mcsai arkadaşlarından biri olan Edwin Shaw, «William'ın hesap işlerine getirdiği çeşitten zihni bir kabiliyet gösterebilecek her hangi bir makinenin henüz programı yapılmamıştır. O, elektronik harikalar huzurunda, insana benliğini iade etmektedir.»

CHIMES'den :

İSTIRABIN SEBEPLERİ

İşiniz ile ilgili meselelerinize ait ıstırap verici her hangi bir duruma son vermek isterseniz bu durumu nceleyiniz. Br tatilde seyahat ederken şayet yolunuzu kaybederseniz o havalinin haritasını incellersiniz. Kalp kırıklığı ve ıstırapla karşılaştığınız zaman da aynı şekilde davranmalısınız.

Sizi korkunç derecede sıkıan her hangi bir durumdan kurtulmak için geçici çarelere baş vurmamak istemezsiniz. Bundan, tekrar ağına düşmemek üzere kurtulmak istersiniz. Bu, mümkündür.

İstırap çektiğinizde şunu hatırlayınız ki, o ıstıraptan kaçmanız mümkün olabildi. Elemler, insanın şeyler hakkındaki hatalı görüşlerinden ileri gelir. Biz, daima, olayların ne şekilde cereyan etmesi gerektiğine dair hayali düşüncelere dalarız. Fakat bu düşünceler cereyan eden olaylara uymayabilir; bu durum karşısında ıstırapa kapılırsınız. Bizdeki hayata ait aldatıcı arzuların uzaklaşmaması gerektiğini anladığımızda, bunu hoş karşılamayız. Bu durum, bizi eleme sevkeder. Ashında hayallerimizden terketmekten korkarız, çünkü onlar yalancı bir saadet duygusu verirler.

Bir kimsenin bizi takdir etmesini isteyip de bunu göremedik mi kederleniriz. Dostlarımızın bizimle olan ilişkilerinin devamlı olmasını arzularız. Onlar bizden uzaklaşınca kalben kırılırız.

Tabiidir ki, arzumuz ile cereyan eden hadisenin çatışmasından doğan ıstırap, büyük veya küçük olabilir. Bunun farkına varılır veya varılmaz (şuur altına yerleşebilir) Fakat bir arzu hakikat duvarına çarpıldığı zaman daima onunla karşılaşırız.

İstıraplar nasıl diner? Hayattan kaçmak suretiyle değil. Kaçma, sadece korku yaratan sert bir duvar meydana gelmesine yol açar. «Biri kaybolursa diğeri kalır» gerekçesiyle bir sürü dostluklar kurarak da değil. Bu, başkaları ile ilişkiler kurmak suretiyle güvenlik duymak gayretidir ki, sadece daha çok güvensizlik yaratır.

İstırapı eş koşmaktan (identifiy) vaz geçtiğimiz takdirde o bizim yakamızı bırakır. Faydasız bir arzuyu tatmin etmekte başarısızlığa uğradığımız için ıstırap çekmeyiz. Ona sahip bulunduğumuz için ıstırapa duçar oluruz. **Bütün elemelerimizin sebepleri hayalidir.** Hayali ve sahte bir benlikle içerisinde yaşamakla sadece ıstırap elde edilir. Hakikatin doğurduğu uyanıklık, sahte şahsiyeti yok eder. Bu halde ıstırap çekecek kimse kalır mı? Mevcut olmayan bir şahsiyet nasıl ıstırap çekebilir?

İstırap, yalancı bir duygudur zira o, olmasını arzu etmediğimiz hadiseyi oluyor-muş gibi tahayyül etmemizden de doğabilir.

Bu imajnasyonu silmek, onun tarafından meydana getirilen elemleri tetkik etmek üzere yeter derecede uzun bir süre uyanık bulunursak ne olur? Eleme artık raslanmaz. Niçin? Güneş'in buzları erittiği gibi, bizim ıstırap hakkındaki şuurlu uyanıklığımız da onu yok eder.

Tahayyülünüzün, geçmişteki bilgisizce hareketlerinizi tekrar etmesine izin verirsiniz, bu, sizin azap verici suç işlemenize ve utanç duymanıza sebep olur. **Bu mânâda ıstırap, bir düşman değil, fakat bizi salâh'a götüren bir kılavuzdur; sıcak bir odada bize bir şeyler söylemeğe çalışan termometreye benzer.**

Atina Metapsişik Cemiyeti Yönetim Kurulu Başkanı Bay İ. İsaiaş'ın 30.5.1968 de cemiyetin üyelerine hitaben verdiği aşağıdaki beyanat, ruhun beşeri ölümünden sonra varoluşunu (ölmezliğini) en ince teferruatına kadar izah eden, en ispatlayıcı bir olayı teşkil etmektedir.

Atina Üniversitesi Ceza Hukuku Profesörlüğünü, Atina Metapsişik Cemiyetinin senelerce başkanlığını yapmış, ilmi eserler ve metapsişik makaleler yazarı, Spirit ilmin beynelmül çevre ve teşekkül araştırmacılarının büyük itibarını kazanmış bulunan, dalına hatıralarda kalacak Panayotis Yotopulos'un, lütfu sonsuz olan Allah'ın inayetiyle, halen bulunduğu nurlu ruhlar âleminde ismini, bildiğimiz kadarı ile, Yunan Spirit olaylar tarihinde emsali evvelce bulunmayan, yabancı çevrelerde ise gayet nadir raslanan, itibarı itiraz kabul etmez Ruh ölmezliğinin ispatı ile birleştirmesi mukadderdi.

Beşeri hayatı boyunca Metapsişik ilmin derin araştırmacı, âlim hoca ve yayıcısı olan Panayotis Yotopulos, dünyamızı 7 aralık 1965 te terketmiştir. O zamandan beri ve geçen aya kadar Cemiyetimizin Merkezinde (Atina, Tsiler sok. No: 32) yapılan tecrübelerde birçok tebliğ ve tedrisi alınmıştır. Fakat, Panayotis Yotopulos'un çocukları ve bilhassa kerimeleri, Atina avukatlarından Bayan Aliki Yotopulu--Marangopulu ve tarihçi Bayan Elli Yotopulu-Sissillanu, tebliğlerin muhtevisyatını, isnat edildikleri şahsın hüviyetinin ispatı olarak kabul etmiyorlardı. İtirazlarına dayanak olarak da, babalarının buradan ayrılışlarından (beşeri ölümünden) evvel bir müddet önce, kendilerine ahiretten hitap ettiği zaman hüviyetinin belirli unsurlarını vermeğe çalışacağına hatta, sırf aile efradının bildiği, mutabık kalınmış bazı cümleleri kullanacağına dair anlaşmalarını ileri sür-

Panayotis Yotopulos

rüyor, ancak bunlar gerçekleştiği takdirde babalarının ruhanın (varlığının) yaşadığına (beşeri ölümünden sonra da var olmağa devam ettiğine) ve scmalarda tekâmüllünü devam ettirdiğine tereddütsüz inanmak gerekceğini söylüyorlardı.

30 Nisan 1968 Salı günü saat 19-20 de, 75 kişiyi aşkın üye ve abonemizin hazır bulunduğu cemiyetin salonundaki büyük teselli grubunun muntazam toplantısında derin ipnoz halinde bulunan medyum Bay Hr. Moros, manevi rehber Emmanüel Herüvim ve beşeri rehber (celse idarecisi) mümzî olduğu halde, Panayotis Yotopulos'un ruhu nun hazır bulunduğu haber verilerek Ruh tarafından nakledilen aşağıdaki tebliğ çalışır vaziyette bulundurulmuş cemiyetin ses alma cihazına derhal kaydedildi. bu kaydın kelime kelimesine kopyasını çıkarıyoruz :

YOTOPULOS

Ölmezliği

Yeniden

İsbat

Ediyor

“O KOZMOS TIS PSİHİS”

Temmuz - Ağustos 1968 sayısından

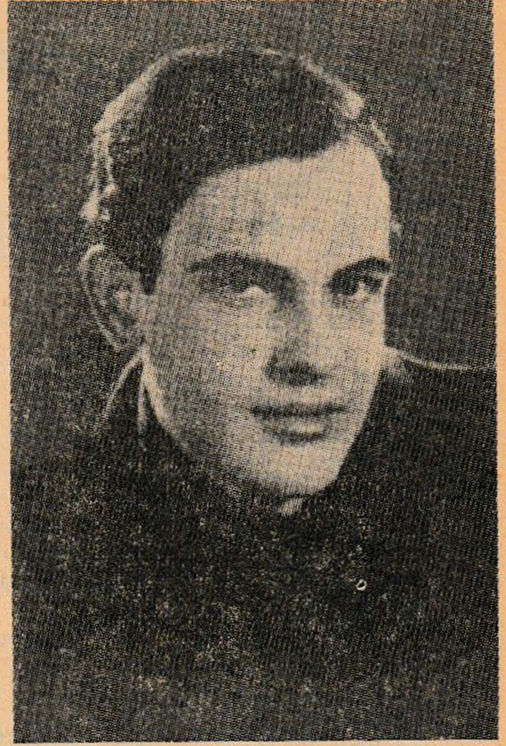
Çeviren: Yorgo KARACA

Medyom — Oh! Işık. Çok ışık, onu Panayotis yanında taşıyor.

Sual — Hangi Panayotis

cevap — Yotopulos, «İsa indinde sevgili kardeşler. Efradı ailemle irtibat kurmak arzu ediyorum. Fakat, onlardan hiç kimse burada bulunmuyor. Lütfen aranızdan biriniz yazmız. Güzellik ve sükûnet âleminde bulunuyorum. Annem Lopi, babam Dimitrios, kayınvaldem Maria, kayınpederim Diyonisios, Pnelopi, Efrosini, Antiope, Eleni, çok akraba ve dostları görüyorum. Ruhani âlemden kırkbeş yıl evvelinden bulunan 14 aylık çok sevgili kızımı Evantia'yı daha nadir olarak (görüyorum). Sevgililerim, sevgili Alikim son zamanlarda madde âlemini terk edip buraya gelen, çok sevgili Nikolaos'u da görüyoruz. Ağlamayınız, inlemeyiniz zira ruhani hayatın sevincini duymasına mani oluyorsunuz. Bulunduğu daha yüksek seviyelerden dolayı onu daha nadiren görüyoruz.

«Sevgili Aliçiyon, Aliçiyon oğlunun hastalığı ve dirilmesi korkunç günlerinde göstermiş olduğun metanet için seni tebrik ederim. Mamafih, yeni muvasalatından dolayı onunla irtibata geçmek imkânsızdır. Sevgili Angeliki'm beşeri kusurla-

Atina Metapsişik Cemiyetinin Medyomu:
Hristos MOROS

rıyla seni birçok defa kederlendirdiğim için özür dilerim. Yeni hayatında mesut bulunan sevgili Niko için mütesir olma. Onun tekâmül etmesine mümanaat etmeyiniz. O kadar yüksekte bulunuyor ki. Bundan dolayı hepsi mesutturlar. Hastalığım müddetince bana sunduğunuz hizmet ve fedakârlıklar için teşekkür ederim.

«Giovanni Popozzo, canlı köpek.»

(İ. İsaías'ın sorusu) Bu nedir? İtalyanca mı?

Ruhun hazır bulunmayan Kızı Elli'ye cevabı :

«Baban ruhani âlemden bulunacağı zamanda, böyle konuşacağımıza karar vermiştik.

Beşeri rehberin (celse idarecisinin) te reddüdü üzerine, ruh cevap veriyor.

(Devamı sayfa 38 de)

Ru h dostlarımızdan

Medyom : Macit ARAY

Rehber: Mustafa MOLLA

İMKÂNLAR EHİLLERE VERİLİR

MUSTAFA MOLLA

B.R. — Safa geldiniz. Bazı insanlar beşeriyet tekâmülü yolunda nefislerini vakfetmişlerdir. Karşılıklarına çıkan evlenme gibi zorlayıcı sebeplere mukavemet etseler ve bundan da başka bir insanın felâketi vakfı olsa öteki insan mes'ul müdür?

MM. — Vazife bu. İmdi tekrar arz ederim ki hayatın büyük bahşayışlarından biri de birlikteki mesaimizin usul ve tekamül yolundaki imkânları zaviyesindedir.

B.R. — İspatyomda bazı maksatlarla ruhların gurup halinde toplanmaları ve bunları bir şemsruhun idare etmesi hususunda, bunlardan biri lüzumuna, diğeri ademi lüzumuna karar verdi, siz ne düşünüyorsunuz?

M.M. — Bu meseleye dair uzun uzadıya konuşmaya hacet yoktur. Hayat boyunca türlü reviş ve türlü noksanlık ve idealsizlik şu veya bu maksut olan gayeden uzaklaşma veya tamamen ihtirası itilâ ile yürüme mümkün ve mukadderdir. Evvelâ:

1 — İyi maksatlar yolunda, bilhassa kendinden ötede bir cemiyet uğrunda fedayı nefis eylemiş bir insanın vaziyeti, mucibi münakaşadır. Acaba falan veya filân, bu yolda çalışmıyor, yani kendini buna karşı mükellef ve muazzaf saymış olmasa da bir hisse-i tabii, bir sevki gayri idari ile bırakmıyor da; zevk ve aşk ile çalışmıyor da neden sadece filân meşgul oluyor? Bunun izahını siz daha iyi takdir edersiniz ki, âlemimiz büyük nizam yolu üzerinde bir geçittir. Ve orada herşey hesaplı ve herşey gayeye en vasif ve en kısa ve mücessir yoldan hesaplı bir derekeye kadar muazzaftır. Öyle ise, imkânlar, ancak ehil-

lere bahşolunmakta bir an tereddüt edilmiyor. Bütün bu oluşları sadece ferdi hamleniz yani isteğiniz zaviyesinden tetkik eylemeniz her ne kadar doğru da olsa, biliniz ki iradenizin dışına taşmak veya iradenizin fevkinde bir mashariyet veya sevk mevzu bahis olmuştur. İşte sizi bir diğerinden ayıran hususiyeti bu yönden mütalâa eylerse-niz hâdisenin iç yüzü kendiliğinden açıklanmış olacaktır. Meselâ, bir dağdan odun kesip getirmekten gayri kabili istifade bir hususiyet imkânsızken, ondan fevkalâde güzel ve görülmemiş meyveler beklemek doğru olamaz. Demek ki tabiat nizamı içinde büyük ve küçük cüsse meselesi olmaktan ziyade bir renk ve tabiat, mizaç meselesidir. Sizden herhangi bir kimsenin bir metre kumaş istemeye gelmesi eğer tüccar olsaydınız gayet tabii görülebilirdi. Gene şöyle kıyas edebiliriz: Bir doktor ancak, edebî mevzuları, sahası dışında bir zevk telakki edebilir. Fakat bir edebiyat profesörüne sorulacak suallerden mesul tutulamaz. Siz yolunuz üzerinde ancak size mevzû olanları hal ve intaca memursanız - amma bunun manasını dar olarak, mevzua münhasır olarak tutunuz. Bunun dışındaki sizinle alâkalı tasavvuratın buna ne hükmü ve tesiri olabilir. Bundan çok sevinç duyuyorum.

M.M. — Bu sualler sorulurken kendinizde ileri bir hissi ibadet duymanıza biz de büyük bir hazla iştirak ederiz. Ancak sizden bize değil, sizden vastamızla Allaha olsun ki buna lüzum yoktur. Zira dünyada bile her an ve herşey Allahındır, O bunu istemekle değil, sakın herhangi bir beşeri ölçü ile kabullenmeyiniz. Düşünün ki bir birimize teşekkür borcumuz nihayet amalimizdir.

hayır ifadesinden ibarettir. Buna müştereken sahibiz. Teşekkürümüzü vicdanımızın ferahlık duyguları diye karşılıklı birer istinad olmaktan ziyade birer sevinç emareleri kabul ediyoruz.

B.R. — İnsan bu dünyadaki hadiseleri hatırlıyor, geçmiş hayatlarını hatırlamıyor.

M.M. — Şimdi daima bir öte tasavvuruna doğru gidilen bir alemde nasıl olur da gerideki merhale gittikçe vuzuh kesbeder. Zira bu takdirde insanın en büyük hamlesi geriye dönüşü mahkûm bırakılır. Bu sahada iradenin ve fevkalâde arzuların sizi nelere isaf eyliyebileceğini söylediğimiz için fazla izaha lüzum görmüyorum. Fakat hiçbir şey mutlak nisyanı değil. İnsan ışıklar alemine doğru yolunu alırken gerideki karanlık mesafe elbette biraz düşünmeye ve fazla cehte mal olabilecek bir tekrarlayışa imkân hazırlar. Amma buna ne lüzum var. Farzediniz ki siz nebatlıktan daha gerilere kadar bütün hayatınızın sefahatını teknik ve tahattur imkânına malik olabilirsiniz. Bu takdirde kazancınız ne olabilir? Bu kazanç şüphesiz en ideal manasıyla mefkuttur. Şimdi bir dahaki soru için de sizi belki daha fazla tenevüre hizmet edebilirim.

B.R. — İhtiyaç olsa geçmiş hayatımızı hatırlıyabilir miyiz?

M.M. — Geçmiş hayatınızı, dünyada mı?

B.R. — Evet.

M.M. — Yer yüzünde mi? Buna da lüzum varsa elbette mümkün. Fakat şu halinizle geçmiş hayatınızın hatırlanması arasında eğer ferden eğer içtimaen bir hayır-kârene maksat hakim ise hatırlamalar gayet vazih ve çeşitli safahatıyla aynen tekrar yaşanır. İmdi bunun böyle tezahürü her fert için mevzu bahis olamıyorsa gene maksadın nizamı kâinata uygun ve elverişli olmaması zaviyesinden tetkik edilebilir. Farzedin ki geçmiş hayatınızda çok büyük cidaller yaptınız, Bunda muvaffak oldunuz. Bir kit'aya hakimdiniz. Fakat neye yarar ki bugün ancak o zaman sizin emriniz altında bulunan herhangi birisinin emri altında kendinizi, hatta gölgesi bile fazla sayılan bir adamdan daha ileri his eyliyemiyorsunuz... Bir de bunun aksini düşünelim.

Fevkalâde iyi hasletlerinizle iftihar etmeyecek derecede mutavazı bulunuyorsunuz. Ne yazık ki mazideki safahatınız, kan, cerahat ve cüruf ile doludur. Bunları hatırlarken hayatın manâsını kaybedersiniz. Ve dersiniz ki: Bir çokları gibi ben de şuna kanlım: Bir tekâmül olmasa gerek. Zira ben dün ne idiysem bugün aşağı bir derecede bulunuyorum. Yani artık faraza bir kral değilim. Yahut dün bir cani idim, bugün akımda, vicdanımda büyük bir hassasiyet duyuyorum. Keşke hayatımın sefahatında böyle bir karanlık merhale olmasaydı. Bu, iyiyi ve güzeli bütün kudreti harikülâde-siyle hissetmiş bir insan ruhunda cehennemî fırtınalar yapmağa kâfidir. Herşey düşünölmüş ve sevebileceğiniz şartlara, emirlere bağlanmış. O halde ki iradenizi ancak şuurlu bir vuzuh sayesinde kullanabiliyorsunuz. Sizin için meçhul namütenahid. Ve bunun da gayesi gene hayra merbuttur.

B.R. — Bu, hatıralara beyin cevheri müdahalesiyle mi husule geliyor. Yoksa ruhi bir hâdise midir?

M.M. — Şimdi beyin cevheri cevher haline gelebilmek için sadece mütalâa olunuyorsa hayır. Zira ruhi kudret ve arzu ileri için kudreti hâkim olmasaydı beyin değil tırnak bile büyüyemezdi.

Bir form içinde fakat bir hâkim usul ağzı ile çevrelenmiş zinet taşıyorsunuz. Bunları şu manası malum madde mi veriyor, yoksa bir murad sahibi vardır da onu bir diğerinden daha farklı bir hale mi sokmuştur? Muhakkak ki madde atıldır. Ancak ruhi vibrasyon ile kıyaslanırsa, Madde hakim ve faaldir: ne zaman ki bu vibrasyonun hedefi olan yolda bir vasıtalık değerine ulaşmışsa, Bunu daha ziyade imkân - vasat nokta nazarına tevfikân mütalâa ederseniz göreceksiniz ki, sizin âleminizin hususiyeti ancak mahdut ve mahzur kalmak keyfiyetinde toplanıyor. Zira kesafet henüz hâkimdir ve şuurî vuzuh, bu vasatta, güçlkle hasıl olabiliyor. Bir de bir önceki hayatın safahatı, buna velevki bir gölge hafifliğinde de inzımm eylese, geri kalmak mevzu bahis değilse bile, ağırlaşmak işten değildir.

Tekâmülde Tedricin Yeni Manâsı

Fuat Arif KANBİK

İşte kâinat dolusu hakikatlerin, tabiat kanunları dediğimiz cihanlara şamil sonsuz bilgiler manzumesinin neden gizlilik taşıdığı, buradan anlayabileceğimiz kadar beliriyor.. Tekâmülde tedric bir taraftan program müfredatı olarak diğer taraftan süjenin dikkatini teksif ve şuurunu muhafaza maksadıyla yine bizlerin hayrına konulmuş latif bir tûldür. Yoksa davetliler, kullar, talebeler ve bütün mahlûkat için lütf ve bezeldilmiş nimetlerin kıskanılmış, kısılmış olması ilâhî katta düşünülemez, ve CENABI HAKK'IN bizce dahi şimdilik idrak olunan kısır tarifine bu kesat ve esirgeme taalluk edemez...

Tedric bir menba kifiyetsizliği değil, belki, bir istiap ve temsil meselesidir. Bu neden böyledir, sualine de: Hilkatin maksadı, şümullü ezel ve ebedin hududu gibi edep dışı diyelim de kudret üstü, çağ dışı binaen aleyh şimdilik amel dışı, mevsim dışı bir endişe olacağı cevabını karşı koyabiliriz.

Saadetin sebebi yerine çeşidi, iklimi, sonsuzluğu

huzuruyla bir mana verirsek, hele tertipçisinin AL-LAHÛTAALÂ olduğuna gönül ve iman bağliyabilir isek endişeden ziyade huzur hakkımızı almış oluruz.

Esasen müsabce henüz dönememiş olanlar için, HAKKIN sıfatından çok zatına şüphe tevcih olunur ki bu da bir intikal devresine ulaşılmış, tulûdan evvelki şafak ışıklarına teveccüh olunmuş demektir. Harikalar dediğimiz bizce olağan üstü hadiseler etrafımızda cereyan etmeğe başlasa hangimiz dayanabiliriz, kimde huzur sükûn kalır ki...

Bu hadiselerin vukuuna vasıta olan medyomlar cemiyette rahat bırakılıyor mu? Kendileri bu garip hallerinden memnun oluyorlar nu?

Esasen arayıcı sıfatıyla arzumuz harika görmek değil belki o yolda beş hissin üstünde, dünyamızın ve kısaca hayatımızın dışında bir cihan ve bir devam olup olmadığının tahkik değil mi?..

Şu halde menbaa ve hâlık sezgi halinde de olsa ferahlık verici bir imana ulaştıktan itibaren artık olağan üstü harika aramağı bi-

rakıp normal, gündelik nasibedilmiş, tertip olunmuş gündelik hayatı rahatça ve emniyetle yaşamak, an'lardan, hadiselerden, tesadüflerden, saadet hissesi çıkarmak ve belki, bu tertiplerin yekûnundan sezgi halindeki imana bilgi unsurları ilâvesiyle hem saadeti hâlet ve hâl şeklinde ruha mal etmek, hem de daha mes'ut ve münkeşif istikballerin ümit emniyet ve kat'i huzurunu şimdiden duymak ve bu duyguyu da hâlin saadetine, bunun verdiği kudrete ilâve etmek lâzımdır...

Hâletim; âdeta harikadan kaçır, çünkü normale ilâhî bir nasip olarak kıymet verir ve bununla fazlasıyla iktifa eder, ihya olur.. Bunlar da mukadderim ölçüsünde zevk ve saadet alan bir hâl olmak icabediyor... Bu hâlet hem kendime hem yakınlarıma bir huzur, bir sükûn, zevk ve belki de şifa verecek kıymette...

Demek geçen sene hârikaları iman vesilesi olarak yükseltip ilân eden heveskârlığım, bir sene zarfında edebe, temkine sadeliğe ve sâkin bir kuvvet kıy-

metindeki sade bir saadete inkılâb edebildi, hamdolsun.

Elbetteki bu bir varış ve oluş, ama muhakkak ki, bir bitiş ve duruş değil... «Her düşünüşte bir öğreniş, ne düşünüş tükenir, ne öğreniş» diyen İhvana ben de derim ki;

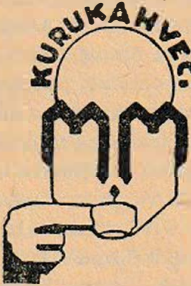
**Her varışta bir dinleniş,
Ne varış tükenir, ne
yükseliş...**

Bittabi bu imkân ve in-
nam şahsa mahsus olmayıp
hepimize mukadder kılınmış
CENNET davetlerinin bir
lütuf ve ihsanıdır.

«Bu dünyada işimi ve
vazifemi bitirdim» diyen ah-
bab ve ihvanın inşallah mu-
ayyen ve mukadder dinlen-
me devrelerinden sonra yük-
selme, yardım intişar ve ye-
ni haz duyma seyirleri, yola
koyulmaları ve bilhassa sa-
adet hâletlerini etraftakile-
rin anlayacağı şekilde idrak
ve ilân etmek nasipleri te-
kevvün edecektir...

Bir kaç senedenberi ha-
rika ve garaip tecrübesin-
den kaçışım ve meraklılara
böyle gösteriler yapmağa
yanaşmamaklığım belki ih-

tiyacım kalmayışından ve
bazen de olmazsa aksi tesir
yapar mülâhazasından idi.
Fakat üst tertiplerin ihti-
yaç ve nasibedarlara lüzum-
lu gördüğü, dünyada devre
devre, yer yer vukua gelen
bu tezahürlerde normal
dünya hayatının üstün bir
icabı olmakla tebcele değer,
hatta daha ileri devreleri-
miz için nasib edilmiş bu
gibi tertipler olabileceğini,
çünkü her hadisenin ince
bir tertibe ve mukadder bir
lüzuma dayandığını kabul
edelim..

Tesis tarihi 1871

KURUKAHVECİ MEHMET EFENDİ MAHDUMLARI

EN NEFİS KAHVE'Yİ SATAR.

SATIŞ YERLERİ :

EMİNÖNÜ TAHMİS,
BEYOĞLU BALIKPAZARI ve
KADIKÖY ÇARŞISI

Kaderimizi

Değiştirebilir miyiz?

II KISIM

Derleyen: Feridun TEPEKÖY

Arzu ve niyetlerimizin hangi haynaklardan beslendiklerini şimdilik bir yana bırakalım. Arzularımızın: irademize, hürriyetimize ve fillerimize tesir ettiğini ve onlara şekil verdiğini kabul etmek zorundayız. O halde, mukadderatımıza tesir eden ve şekil veren unsurlar (illetler) arasında, arzularımızı ve niyetlerimizi de düşünebiliriz.

Kabül edelim ki, bir fiil işlenmiştir ve bunun da UZAK bir neticesi mevzu bahisdir. Bu arada, faraza insan nedamet getirebilir, hata etmiş olduğunu anlayabilir ve aynı hatanın tekrarlanmaması hususunda da kâfi bir ruh kudretine erişmiş bulunabilir. Bu taktirde artık bu yeni illetler muvacehesinde — illetler muhtevasının aldığı son şeklin neticeye müessir olacağı düşünülecek olursa — neticenin şekli üzerinde de bir değişme tevhit etmesi beklenmelidir. İşte, burada, mukadderatın — bir manâda — değiştirilmiş olduğu söylenebilir.

Affedilmek ne demektir? Bir insan bir suç işlemiştir. Eğer o insan, bunun suç olduğu hakkında bir bilgiye, bir idrake ve ruh kudretine erişebilmiş ise — zaten verilecek cezanın da bu netceyi temin için verilmesi icabettiğini hesaba katarak — buna artık lüzum kalmıyacağını kolaylıkla çıkarmak mümkün olur. Tekâmül yönünden ilâhi af müessesesinin mevcudiyetinin çok derin mânasını, biraz olsun böylece sezme mümkün olur.

İlâhi kanunlar, insanları, doğru yolda (yani vicdan, diğerkâmlık ve hizmet yolunda) yürümeğe icbar eder. Bu yolda çekilecek ıstıraplar, sadece ve sadece insanın uyanması ve şuurlanmasını temin içindir. Başka bir deyimle: insanların tekâmüllerini sağlamak içindir. Eğer maksat hasıl olmuş ise, ıstıraplı bir mukadder, mukadder olmaktan artık çıkar. Ancak, buradaki affın, bir nevi müsamaha olmadığını bilmem söylemeğe lüzum var mıdır? Burada müsamaha yok, illi kanunlar karşısında kazanılmış bir hakkın karşılığı olarak mukadderin yeni bir netice şeklinde tecellisi vardır. Görüldüğü üzere, taltif ve gadr, kat'iyen bahis konusu değildir. Bu açıdan bakarsak, mukadderimizi değiştirebilmekteyiz, neticesini çıkarabiliriz. Zaten başka bir açıdan bakmak bizlere bir fayda sağlamıyacağı gibi buna kudretimiz de pek yetişmeyecektir, zannederim.

Mucizevi hadiselerin bir kısmının da, keza yakın neticelerin değiştirilmesinde müessir olan illetlerin dar zaman aralığına sıkıştırılması suretiyle meydana gelmekte olduklarını düşünebiliriz. Bize göre faraza mütlaaka belirli bir neticenin olması beklenmediği bir anda, — bir müdahale — umulmadık bir neticenin ortaya çıkmasına sebep olur. Bu hal bize göre bir mucizedir. Bir değişmedir. Ama, esasında, illetler muhtevasının tayin ettiği belirli bir neticenin tezahüründen ibarettir.

Bir insan düşünelim ki, dua etmekle bazı neticelere ulaşabileceğine inanmaktadır. Bir başkası ise, tam tersine duanın, sağmalığını düşünmektedir. Burada elbetteki neticeler de farklı olacaktır. Zira illetler muhtevası değişmiştir. Dolayısıyla neticeleri de — hiç değilse bilinen kadariyle — farklı olacaktır. Fakat, bu görünenin arkasında da görünmeyen büyük bir illetler zinciri uzanmaktadır. İşte bu zincirin kıvrıntılarına göre şekil almış bir hak ve ihtiyaç tablosu belirmiştir. Bu tabloya dua firçasının vereceği yeni bir şekil ve renk, elbetteki tabloya başka bir hava verecektir. Hepimiz bir tablo meydana getirmeğe çalışan ressamlar gibi çalışmaktayız. Meydana getireceğimiz tablonun beğenilmesi için, katacağımız figürlere ve vereceğimiz renklere dikkat etmemiz gerekmektedir. Elimizin altında her aradığımız malzemeyi bulabiliriz. Ararsak, istersek ve çaba gösterirsek elde edebiliriz.

Şimdi de konumuzla ilgili olduğundan, Eski Ahitten aldığımız bir hikâyeyi bir misal olarak sizlere nakletmek istiyorum. (Tevrat, Krallar II, Bab 20). Yahuda krallarından Hizkiya, hastalanmıştır. İletler muhtevasının neticesi, kralın ölümünü işaret etmektedir. Bunu, peygamber İşaya'nın kehanetinden öğreniyoruz. İşaya, krala şöyle demektedir: «Evine vasiyet et, çünkü öleceksin...» Burada, neticenin «ölüm» hadisesiyle damgalanmış olduğunu görüyoruz. Fakat bakınız, mukadder nasıl değişmektedir. Kral Hizkiya, çok üzülüyor. Allaha yalvarmağa başlıyor. Ona, bütün hayatı boyunca, doğruluktan ayrılmadığını beyan edip ağlıyor. Ölmek istemediğini bildiriyor. İşte böylece neticenin tahakkukuna daha henüz vakit varken, illetler muhtevası, bir dua hadisesi ilâvesiyle değiştirilmiş ve neticenin de değişmesi sağlanmış oluyor. Bu değişikliğin haberini gine peygamberden alıyoruz. Peygamber İşayanın bildirisinden öğrendiğimize göre, Allah, duasını «işitmiş», gzyaşlarını «görmüş» ve «günlerinin üzerine on beş yıl katmağı» bir netice olarak tayin etmiştir. Görüldüğü üzere mukadder — tabii bize göre — değişmiştir. Burada, Allah yerine, ilahî kanunları ve i-

caplarını düşünmekle, mücerretlikten müşahhaslığa yaklaşmış oluruz. Böylece illi kanunların sebep-netice bağlantıları arasında, dua hadisesi ile neticenin - belirli bir biçimde - değişebileceğini kabul etmemiz bizim için daha kolaylaşmış olur.

Dua, bir illet olarak nasıl herhangi bir neticenin üzerinde belirli bir tarzda bir müessiriyete sahipse, aynı şekilde bedduanın da - bir illet olarak - netice üzerinde, bir müessiriyete sahip olması düşünülebilir. Bir insan, fiilleriyle öyle bir durum yaratmıştır ki, karşısındaki şahsın, kendisini lânetlemesine imkân vermiştir. Bittabi bu lânetleme de bir illet olarak neticelerin üzerinde şu veya bu şekilde müessir olacaktır. Ancak her bedduanın mutlaka bizim arzuladığımız tarzda tahakkuk edeceği manâsını buradan çıkarmamız elbetteki doğru değildir. Karşularımız her zaman, **tekâmül nizamına** intibak etmezler. Bu sebeple istenilen neticeler her zaman elde edilmezler, fakat bunun, bedduanın netice üzerinde - bir illet olarak - müessir olmadığı manâsına gelmeyeceği de aşikârdır.

Ancak, şu kadarını bilmeliyiz ki, karşılaştığımız her - acı veya tatlı - hadise, kazandığımız bir hakkın tam karşılığıdır. Noksanlarımızın telâfisi için bir vasıttadır. Bu maksatla tertiplenmiştir. İlahî kanunların işleyişi, böyle bir maksada hizmet edecek bir niteliktedir. Gadre uğramak bahis konusu değildir. Kâinata, kanunlara bağlı bir adalet vardır. Bu adaletin elinden en ufak bir fiil dahi yakasını kurtaramıyacaktır. Af ve himaye ancak bir hakkın tam karşılığı olarak düşünülebilir. Şans mefhumunu da bu açıdan ele alıp değerlendirmek gerekir.

Ashnda, mevcudat âleminin ezel ve ebedinin, mutlak tarafından tayin ve tespit edilmiş olması gerekmektedir. O halde bu yönden fatal bir durum mevzuubahisdir. Fakat, tekâmül, hürriyet ve biz varlıklar açısında ise, mukadder, plâstik bir yapıya sahip olmalıdır. Şekil alabilen ve şekil verilebilen bir yapı...

DÜŞÜNGE DÜNYASI

düşünüyorum, o halde varım

Gerçek Zaferler, Mutlu Topluluklar

Kazanılması güç bir neticeyi kazanan insan sevinç duyar. Bu onun için bir zaferdir. Bu zaferi kutlamak da onun hakkıdır. Fakat bu zaferin bir yanında ve maddiyonun arka yüzünde başka insanların mahzun, tedirgin ve bedbaht olması varsa, bu nasıl bir zaferdir ve ne dereceye kadar gönül rahatlığı ile kutlanabilir?...

Elbette başarılar, ancak egoizmden kurtulmuş oalbildiği nisbette iç açıcı ve saygı değer olurlar. Uzun gayretlerin sonunda, bütün insanlık için faydalı olması beklenen ve bu bakımdan yüz güldüren bir neticeye ulaşıldığı zaman, bütün insanlık ile birlikte ve belki herkesten fazla, bilhasna bu neticeye ulaşmak için birinci derecede emeği geçmiş insanların sevinç duyması ve kutlanması gayet tabiidir. Meselâ ay yolumuzunun hazırlanmasında önemli bir merhaleyi başarı ile sonuçlandıran üç astronot ve daha doğrusu onların şahsında, ta ilk balonun keşfindenberi atmosfere ve fezaya doğru yükselişimize ve uçuşumuza önemli katkılarla hizmette bulunan bütün araştırmacılar, bütün teknisyenler ve bütün görevliler bu mutlu netice önünde bahtiyardırlar.

Fakat bu neticenin, hiçbir ayırım gözetmeden insanlık için sevinç verici gerçek bir zafer sayılabilmesi için bizim insanlığı bir takım bloklara bölerek bu neticeyi bir blokun lehine diğer blokun aleyhine bir tefsirle ele almaktan kurtulmamız gerekir. Bloklararası bencil ve kıskanç bir çekişme atmosferi yaratarak bu neticeyi karartmamalıyız. Bu netice hepimizi sevin-dirmelidir. Yarın daha sonraki bir merhale-nin başarısı ile, diğer blok temsilcilerinin alkışlanması gerekirse, onların şahsında da

bütün insanlığın bir zaferini alkışladığımızı idrak ederek yine hep beraber sevinmeliyiz. Çünkü insanlığa mutlu yarınları hazırlamak, ilmin ve teknolojinin gücünden bütün dünyayı faydalandırmak amacıyla devam eden büyük gelişmelerde, bu ara merhalelerin her birinde, giriş kapısının eşliğinden geçerken, ilk önce sol ayağımızla mı, sağ ayağımızla mı girdiğimizi hesaplamak sağ veya sol ayak, sağ veya sol kol adına gururlanmak veya yerinmek doğru değildir. Her iki organ da insanlığın gövdesine dahildir ve zafer insanlığın malıdır.

İnsanlığın sosyal alandaki ilerleyişinin çeşitli merhalelerinde, birbiri arkasından erişilmiş birçok mutlu günleri de bu zaferler serisinin misalleri olarak sıralayabiliriz. Meselâ Tanrılara kurban diye insanların kesildiği, yakıldığı günler vardı. Bu gün medenî âlem'in bu âdeti terketmiş olması bir mutluluktur. Hâlâ terkedememiş toplumlar dünyanın şurasında burasında görülüyorsa bu toplumların da aynı mutluluğa bir an önce erişmesi temenni olunur.

Keza insanların köle diye alınıp satıldığı devirleri de epeyce gerilerde bırakmış bulunuyoruz. İnsanları köle diye satınalmaya, kullanmaya ve satmaya alışmış olan kimseleri ve onların etkisindeki toplumları bu gafletten vazgeçirmek kolay olmamıştır. Bu netice büyük emekler sonunda evvelâ kâğıt üzerinde sağlanmış, hukuk kitaplarına, anayasalara, insan hakları beyannamesi gibi belgelere yazılmıştır. Fakat ne yazık ki medenî âlemin en ileri sayılan toplumları bile bu kölelik devri âdetlerinin bazı alışkanlıklarından ve bencil kahıntılarından henüz tamamiyle kurtulamamıştır. Kö-

lelik statüsü şekil ve kılık değiştirmiş olarak en umulmadık yerlerde ve en umulmadık derecelerde karşımıza çıkabilmektedir.

Bu noktadaki gerçek zaferin kolayca sağlanamamış olması, meselenin çok daha derin birtakım problemlerle birlikte çözülmeye mecbur ve bağlı olmasından ileri gelmektedir. Bir insanın bir insana köle muamelesi yapabilmesi gibi bir ayıp ile, bir insanın bir insana veya bir insan eserine tapması gibi bir gaflet birlikte ele alınacak olaylardır. Asıl kölelikten kurtuluş, aynı zamanda putperestlikten kurtuluş ile birlikte sağlanmalıdır. Çünkü putperest insan da kendisini, kendi iradesi ile köle haline getiren bir manasızlık içindedir. Bunu farkedip de kendini kendi eserine veya önceden edilmiş bir telâkkisine köle olmaktan kurtarılmayan bir insan veya bir toplum, dış kuvvetler tarafından kendisinin veya bir başka insanın köle muamelesine tabi tutulmasını da yersiz bulamaz, içten kınayamaz ve ortadan kaldıramaz.

Buna mukabil kendisini her türlü putların daraltıcı çemberinden kurtarmış ve kendi içinde hürriyete ermiş olan insan, yeni bir put ile kendi ufkunu karartmadıkça, hürriyetin değerini bilir. Hürriyet içinde tembelliği, sahtekârlığı, yalanı, riyayı ve egoistliği reddetmeyi başarmış ve kendi kendini fazilet yoluna sokmuş olan insan, başkalarının hürriyetini de kendi hürriyeti gibi saygı değer bularak hep birlikte ve hürriyet içinde adaletli ve faziletli bir çalışma düzeni kurulmasına ön ayak olur.

Bu düzende her fert, toplumun hangi tabakasında ve hangi organında olursa olsun mutludur. Mutluluğu, kendisinin de bir değeri olduğunun herkesce kabul edildiğini görmesinden ve kendi kararile bütün varlığını topluma adanmış olarak çalışmasından gelir. Böyle ideal bir düzende her fert hak ve adalet ilkelerinin, gerçeklerin, doğruluk ve fazilet icaplarının hiç bir zaman ciddi şekilde zedelenmediğini ve zedelenmeyeceğini bilerek huzur duyar. O zaman kendi istikbaline emniyeti ve topluma saygısı artar. Herkesi sever ve herkesin birbirini sevmesinin tabii olduğunu bilir. Bu ileri toplumda insanlar birbirini ancak farkında olmadan incitmiş olabilirler. Bunu

farkettikleri anda en içten duygularla affediler ve derhal tamir ederler.

İşte böyle bir topluma ve böyle toplumlarla dolu bir dünyaya kavuştuğumuz zaman bir zafer neşesi duymak elbette insanlığın hakkı olacaktır. Böyle bir mutlu güne özlemle dolu bugünkü yüreklerin sahipleri, emeklerini birleştirerek ve doğru şekilde istikametlendirerek bu zaferi sağlayacaklardır. Er veya geç ne kıymeti var. Zaman izafi bir değerdir ve elbette bu gerçek lehine akmaktadır.

Biz o günlerin hayali ile içimizi doldurmuş isek bu günden mutluyuz ve bu günkü dünyamızda mevcut olduğumuza bildiğimiz tek tarafı, kısa vadeli ve aldatıcı küçük zaferlerle fazla oyalanmadan «ütopi» gibi, «iyimser» bir hayal gibi görünen asıl gerçek içine girmiş oluruz ve birgün gerçekten bu mutlu toplumu yaratmanın zaferini kutlarız.

En derin saygılarımızla...

UYURGEZER

(Sahife 5 den devam)

somnambülizm halinde iken belirttiği gibi bir kayaya karşı bulunan sık yapraklı, yeşil renkli ve aynı zamanda nahos ve keskin kokulu bir bitkiyi kopardı. Aramızdan hiçbirimiz bu bitkiyi tanımyorduk. Biraz sonra Bayan Dufaut'yu uyandırdım ve geçenlerden kendisini haberdar ettik.

Agen'e dönüşümüzde bu bitkiyi birçok kişiye gösterdikse de, bizim gibi, kimse onu tanımadı. Maamafih eski saatin altında ikamet eden, meşhur Bay De Saint-Amand'ın talebesi olan eczası bu bitkinin «Psoralea bituminosa» adlı bir bitki olduğunu ve adından da anlaşılacağı üzere kuvvetli bir çift kokusu yaydığını, tabaette hiç kullanılmadığını söyledi. Bu son beyana rağmen Dr. Bay Pons, uyurgezerin tarifi üzere, bitkiyi kullanmakta tereddüt etmedi ve aynı günün akşamı tavsiye edilen lâpa Bayan L'nin mide üstü boşluğu nahiyesine tatbik edilerek, gene uyurgezerin anlattığı gibi, yirmidört saat sonra çıkarıldı. Hasta gününü spazmlı sancılar hissetmeden geçirdi; lâpa tekrar tatbik edildi ve o gün de geçtikten sonra Bayan L. büsbütün iyileşti.

Kıyametin Eşiğinde

"Kıyamet", uyanmaktır gafletten,
iyilikle, doğrulukla, bilgiyle,
çalışmaktır durmadan,
sevgiyle...

**

Uyanınca gafletten, girince yeni yola,
Kalmayınca ortada, bizi kör eden perde,
Yıkılacak bir dünya, uyananlar gözünde...
Kıyamet, ölmek değil, dosdoğru yaşamaktır,
İyilikle, bilgiyle, çalışmakla, sevgiyle...

**

İnsan silkinip kalksın gaflet karanlığından,
Görsün "Hakkın yolu" nu, budur "kıyamet" ona.
Orda gönüller taze, orda "Hakkın huzuru",
"Cehennem" yok, "Cennet" var uyanan kullarına,
"Cehennemin ateşi" geri kalanlarına...

**

Ancak, bir şey daha var, dinle, dikkat et buna:
"Geri atma kimseyi", "yoksa cennet açılmaz".
Cehennem ateşinden cennette de kaçılmaz...
Kardeşin yanıyorsa cennet kapanır sana,
Uyan, yardım et ona,
Durmasana...

**

Cehennem de fanidir, cennet de geçicidir,
Elde kalacak olan: "Vicdanın sevinci" dir.
Burda tekâmül edip gerçeği anhyanın
Bir eli alıcıysa bir eli vericidir.
Gelen için şükreder, verdiğiyle sevinir,
Bir kimse mahrum kalsa onun kalbi delinir...

Böylesi, yalnız gitmez cennetin kapusuna,
Herkesten önce koşup yapışmaz tapusuna...
Allahı bilir, sayar, her saniye her lahza,
Allah verir, unutmaz, her ne ki ona haksaa...
Telaşla koşan değil, sabırla giden başta
Herkesin sevildiği bu ilâhî yarışta...

Sevginin en özlüsü sizin suyunuz olsun,
Davranışın doğrusu herdem huyunuz olsun...

Hayırlı İnsan

(Sahife 17 den devam)

Evvence bencilliğinin çıkarıcılığı uğrun-
da düştüğü ve düşürdüğü kaba ve ilkel ıstı-
raplar, kendinden dışa dönüp yücelir, yük-
selir; ulvileşir (egoizma ıstırapları değil)
artık insan kardeşlerinin ıstırapları olur.
Onların ıstıraplarını paylaşır, dertlerini
yüklenir; kendi karnı aç olduğu için üzül-
meyip, insan kardeşlerinin aç kaldıklarına
üzülür; onların açlığına çareler bulmağa
çalışır...

Kurnazlığına yön verebilmiş zekî in-
san, kendi egoizmasından dışa taşırabildi-
ği aklıyle engelleri aşp hızlı yürümek ka-
derine ulaşır.

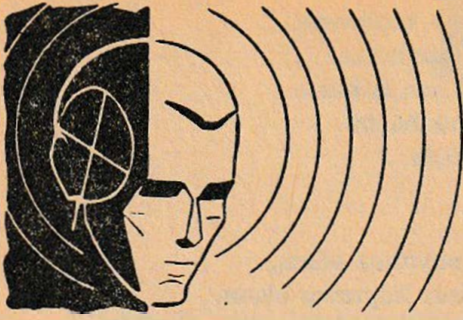
Ruhsal bilginin birikimi ile bir mele-
ke halinde tezahüre imkân bulan vicdan un-
surunun da kıyaslarına girmesiyle, mâkul
vicdan seviyesinde çabalar gösterir...

Bu noktadaki insanoğlu, artık, hem
doyuran, hem doyandır...

CEMİYETİMİZDE HAZIRLANMAKTA OLAN TEKSİR NOTLARI

- Metapsişik Terimler Sözlüğü
- Herkes İçin Medyomluk
- Hind'de Manyetizma
- İlâhlar Kozmonotlar mıydı?

LÜTFEN ŞİMDİDEN SİPARİŞ VERİNİZ

Radyestezi, Rezonans ve Renk Tedavisi

Yazan: Dr. Gültekin CAYMAZ

— II. KISIM —

Radyestezi, maddelerden yayılan elektromanyetik radyasyonların, titreşimlerin elimizde tuttuğumuz bir sarkaçta sebep olduğu hareketlerin özelliğinden objektif olarak faydalanan bir bilimdir (9-10-11 numaralı kitaplar).

Radyestezi, bir maddeden yayılan elektromanyetik titreşimler ile diğer bir maddeden yayılan elektromanyetik titreşimler arasında uyum var mı, harmoni var mı, onu araştırır.

Şimdi, harmoniden bahsedelim. Bunun için elimize bir diyapozon alalım. Bu diyapozon, titreşimleri meselâ saniyede 128 defa olan bir diyapozon olsun. Bunun kolları titremeye başladığı zaman, biraz uzaktaki 128 frekanslı başka bir diyapozonda da titreşimler olacaktır. Bunun sebebi iki diyapozon arasında bir harmoni, bir uyum olmasıdır.

Harmoni dolayısıyla, titreşen bir cismin diğer bir cisimde aynı frekansta titreşimler yapmasına rezonans denir. (Sonans - ses yayma, Re sonans - sesi tekrar yayma, Sonat - şarkı.)

Radyo istasyonlarının yayını da, bu rezonans olayına dayanır. Bir radyo istasyonunu devamlı olarak, belli frekanslı titreşimler yayar. Evimizdeki radyo alıcısının düğmesini ayarlayarak, radyomuzu verici istasyonla harmoni haline getirdiğimiz zaman, rezonans dolayısıyla evimizdeki radyo lambalarının içindeki kısımlar da aynı şekilde

titremeye başlarlar ve biz verici istasyondaki titreşimlerin aynı evimizde de sağlamış oluruz. Bu elektromanyetik titreşimler hoparlörde ses titreşimleri haline geçer ve biz sesi duyarız.

Kulağımızın işitme hücrelerindeki organlar saniyede ancak 16 ile 20,000 defa titreşen titreşimler karşısında bir diyapozon gibi rezonans haline gelirler ve titreşirler. Biz bu titreşimleri ses olarak aklımızla idrak ederiz.

Renkler için de aynı durum vardır. Renk titreşimleri, gözümüzdeki hücrelerin özel kısımları ile harmoni haline gelirler ve rengi görürüz ,yani aklınız idrak eder. Fakat her gördüğümüz şeyi aklımız idrak etmez, anlamaz, farketmez. Meselâ size ilk defa bir doku gösterebilir ve deseler ki, işte şöyle şöyle bazı hücrelerin aralarında böyle bazı hücreler var. Bir takım adacıklar yapmışlar. Onlara Langerhans adacıkları denir. Size bunu anlatan, mikroskopta bu değişik hücreleri görüp idrak ettiği, tarif ettiği halde, siz bu farklı hücreleri birbirinden ayırt edemezsiniz, fark edemezsiniz, yani idrak edemezsiniz. Ancak bir çok defa baktıktan sonradır ki tanıyıp idrak etmeye başlayabilirsiniz. Benzer bir durum, size ilk defa Treponema Pallida (bir çeşit mikrop) veya Koch basilli ihtiva eden boyalı bir preparat verildiği zaman da başınıza gelmiş olabilir. Bana ilk defa böyle bir preparat verildiğinde, preparatı iade etmek istemişim. Çünkü preparatta görünürde hiç bir basil yoktu ve

bana basilli başka bir preparat vermelerini nezaketle rica etmiştim. Onlar preparatta basil olduğunda ısrar ettiler. Ancak epyce zaman baktıktan sonradır ki gördüklerimi idrak edebildim ve basilin mevcut olduğunu anladım. Yani benim görme organlarım renk titreşimlerini aldıkları halde, benim aklım bunu idrak edememişti. İşte bu durum, radyestezide de vardır. Yani aklımızın idrak edemediği bir takım titreşimleri vücudumuz alır ve bu titreşimlerin bir kısmını refleks yoluyla kaslarımıza iletir. Kaslarımız bu titreşimlerle harmoni haline gelir ve kasılıp gevşemeye başlar. Elimizde bir sarkaç (pandül) tutuyorsak, bu sarkaç hareket etmeye başlar. Sarkacın hareketine biz, kaslarımızı mümkün olduğu kadar gevşek tutarak yardımcı oluruz. Kaslarımızı sıkarsak reflekse engel olur ve sarkacın hareketini durdururuz.

Elektromanyetik titreşimleri vücudumuzun, idrakımız dışında alıp iletmesine misal olarak size şunu söyleyebilirim. Antenle çalışan bir radyoyu açınız. Bu sırada çıplak anten telini elinizle tutunuz. Radyonun sesi daha kuvvetli çıkacaktır. Yani vücudumuz kuvvetli bir anten gibi çalışıp, elektromanyetik radyo titreşimlerini almakta ve radyoya iletterek sesi arttırmaktadır. Aynı şekilde televizyonun antenini de tutarak sesi arttırmak veya görüntüyü düzeltmek mümkündür. Bu her iki misalde de biz, idrak etmediğimiz halde, elektromanyetik titreşimleri almış oluruz.

Bir soba karşısında kendimizi ısıttığımız zaman da, vücudumuz ısı tarzındaki elektromanyetik titreşim dalgalarını alır ve hattâ eğer soba bir odun sobası ise, alevlenen odun miktarı yanan odunların anı çökmesi ile zaman zaman değiştiği için yayılan ısı miktarı da, anı olarak zaman zaman değişir. Biz bu sırada sobaya ellerimizle veya yüzümüzle dönük isek, bize gelen sıcaklığın dalgalandığını hissederiz. Yani biz ısının dalgalar halinde geldiğini hissederiz. Bu durum elektromanyetik titreşimlerin dalgalar halinde yayıldığına diğer bir isbatıdır.

Özet olarak belirtirsek, vücudumuz bütün maddelerden çıkan elektromanyetik tit-

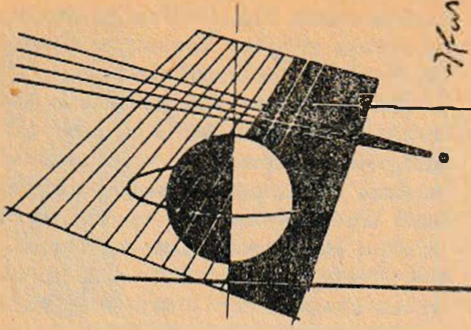
reşimleri alır. Bir kısmını idrak eder, bir kısmını etmez. Fakat bütün bu titreşimlerin refleks yoluyla kaslara iletilmesinden biz, radyestezide faydalanırız.

Radyestezinin bizi ilgilendiren kısmı, tıptaki tatbikatıdır. Bir ilâç ile bir şahsın titreşimlerinin birbirine uyup uymadığını anlamak mümkündür. Bir rengin bir kimsenin titreşimlerine uyup uymadığını anlayabiliriz. Ben şu rengi niçin severim de, siz öbür rengi seversiniz? Niçin zevklerle renkler münakaşa edilmez denmiştir?

Çünkü benim vücudumun titreşimleri bu renkle harmoni halindedir, sizinkisi o renkle harmoni halindedir. Tıpkı aynı frekanslı iki diyapozanın titreşimlerinin birbirine uyması gibidir. Niçin bir kimseyi ilk görüşte seversiniz de, öbürünü sevmezsiniz? Niçin bu meyveyi siz seversiniz de, ben sevmem? Çünkü titreşimler arasında bir halde harmoni varken, diğerkinde yoktur. İşte radyestezide de, bir sarkaç kullanarak bu titreşimler arasındaki uyma veya uymama halini objektif olarak gösterebiliriz, ona göre karar veririz. Tıpkı, göz doktoruna giderek, gözümüzdeki uyum bozukluğunu giderip normale getiren gözlük camını arar gibi, radyestezide de, hastadaki bozuk titreşimleri normale getirecek maddeyi veya rengi, sarkaç vasıtası ile ararız ve buluruz. Göz doktoru nasıl ki önce oftalmoskop ile karanlık odada gözü muayene eder (buna objektif muayene denir) ve gözdeki ışık refleksinin, yani ışığın aksinin hareketi kaç numaralı mercekte yön değiştirecek diye bakarsa, radyestezide de meselâ saat yönünde dönmekte olan sarkacın ne zaman aksi yöne döndüğüne bakılır, ona göre karar verilir. Karanlık odada oftalmoskopta, bir elektromanyetik titreşim olan ışığın, gözdeki aksinin (refleksinin) yönünün değişmesi ne derece objektif bir muayene, teşhis ve karar unsuru ise, radyestezide de sarkacın dönme yönünün değişmesi, o derece objektif bir teşhis ve karar unsurudur.

Radyestezi kabiliyeti yani sarkacın elimizde sallanmasını sağlayan kabiliyet insanların % 70 inde orta veya zayıf bir derecede vardır ve devamlı çalışma ile artar.

(Devamı sayfa: 37'de)

AKŞEHİR OLAYLARI

Psşik Deneyci

Baykur Bilgin'in Celse Zabıtları

Tebliğe devam ediyorum:

— Onlar yerlerinden memnun ve mes'utlar, sizleri selâmlayıp gülüyorlar.

— Bizim de kendilerine selâm ve sevgilerimizi iletin...

Medyom son irtibatı da kesmişti. Güneş doğmuş çoktan sabah olmuştu... Hepimiz yorgun, bir yandan memnun ve mes'ut, bir yandan, yaşadığımız ruhi atmosferden dolayı ürperti içindeydik. Bu ara medyom yeniden ağlamaya başladı... «Afyonlu ağabeyi yine görüyorum, bak ağlıyor» dedi... Bu bizim ev sahibimiz olan ve yeni ölen M. Aksaz'dı... Medyom durmadan ağlıyordu. Kendisine «uyanınca herşeyi unutmasını» telkin ettiğim halde, uyanınca ağlama nöbeti daha da arttı. Son sahneleri tamamen hatırlıyordu. M. Aksaz'la evde gezisini ve onun ağlayışını hiç unutmamıştı. Sonra medyomu, biraz boşalır ümidiyle kendi haline bıraktık...

Gerçekten, bu celse Tanrı'nın bize en büyük hediyesidir... Böylece ölüm ötesinde hayatın devam etmekte olduğuna bir kere daha inandık. Gerektiğinde öbür âleme ayrılan dostlarla görüşmenin mümkün olduğuna yeniden iman ettik. Bu ara pek güzel ve kıymetli sözler fikirler verildi bizlere. Bunlar bilhassa sevgi ve dostluk ilham eden fikirlerdi ve belki bu sözleri bir rehber varlık, yakınlarımız adına bize söylemişti. Bunlardan birkaçı: (Size kötülük edenleri bile seviniz... Kimse hakkında kötü düşünmeyiniz, kurtuluş sevgidedir. Âdi insanlar, âdi olmayanlara baka baka arınacaklardır. v.s.)

Misafirlerimiz sabahleyin evden ayrılırken, akşam 17.00 sularında Şefika hanımlarda buluşmayı kararlaştırdık. Biz çşimle belirtilen saatte bahsi geçen eve gittik. Şefika hanım hâlâ akşamki tesirden kurtulamamış vaziyette ve pek üzgün bir halde idi. «Hâlâ tüylerim ürperiyor hatırladıkça» diyordu. Bu ara, kızları: «Ne olur ağabey bizi de konuşur babamızla» diye gırpınıyorlardı. Anlaşılan bu ev sakinleri, olayı gereğince değerlendirmiş ve bir parça, hakikata giden yolu aramaya koyulmuş ve gerekli olan tesirini almışlardı.

Sabahat hanım ve Şefika hanım başta olmak üzere eşim ve ben, evlerinden yeni bir ölünün çıktığı muztarip insanları teselli etmeyi düşünmüştük. Hep beraber yola koyulduk. Bu ara içimizde, bir görevi yapabilmenin ve ızdırap çeken insanların dertlerini birazcık olsun paylaşabilmenin huzurunu duyacaktık.

Eve geldiğimizde (Nejlâ Çarpan ve Yeni Mesnevi) deki bir şiiri hatırladım... (İkinci cilt kitap 4. say. 154)... Ve şiir şöylece devam ediyordu:

(..... Mezarlık işte gözüktü, Alel acele cesedi toprağa bıraktılar. Aman ne de çabuk görüyorlar işi..... Son dua da edildi. kabirde. Bir yandan cesedine, topraklar serpilmede, Bir çukur yeteceği kadar bedenine, boyuna... Çekildiler hepsi o sırada. Ruhu girdi kendinden olan, toprağa. Cesedi bir yanda, kendi bir yanda «Yarabbi şükür» dedi. Dünya gailesinden kurtuldum elhamdulillah! O zaman anladı ki Dünya değiştirmiş. Kul ve Allah arasında

bir sırta erişmiş. Mertebeli kulları arasındaymış. Merak etti bir de evini. İstedığı an gidebiliyor izinli.. O eve geldi bir de ne görsün, Herkes karnını doyuruyor. Acıkmişlar elbet sabahdan beri. Hocalar toplanmış, dua ediyorlar ölmüşlüğüne. Helvalar dağılıyor, bütün mahalleye. Paraları, elbiseleri, nesi var, nesi yoksa, geçmiş başka başka insanlara. Kimi dua ediyor. Kimi iyiki öldü diyor. Karısı da, çocukları da, o sabahki ilk acıma yangınının kurtulmuşlar. Bir ara bir ses geldi, kulağına. Bir gülüş başladı aralarında, cenaze çıktı diye evden. Korkmasın çocuk çoluk gidenden, diye birkaç gün beklediler evi. Sanki giden gelirmiş gibi, geri. Bir tikslenme, bir soğukluk girdi, aralarına. Birgün evvel muhabbetle, seviştiklerini göntülden istemediler aralarında. «Allah rahmet cylesin» dediler. Adamın dünyalık neyi varsa paylaşırlar. İlk günler dualarla anıldı. Yıllar var ki arada, sırada hatırladılar. O kendi âleminde, Öbürleri dünyada. Yaşıyorlar kimi ölümün içinde, kimi ölüme karşı. Ne var ki adamcağız, Ahretini de yapmış, yaşarken dünyada. O ahretlik kurtardı onu, yaşayanların nankörlüğünden.) Bu bir kısmını almadığım çok güzel ölüm ötesi şiirinden daha güzel anlatılamazdı, ölenin geride bıraktığı tablo...

Evde, Ankara'da vazifeli olan İsmail Aksan bey, hala, gelinleri, kızlar ve bir iki yabancı vardı... Sabahat hanım sözü döndürüp dolaştırıp akşamki celseye getirdi... Duyup gördüklerini heyecanla anlattı. Arada Şefika hanım ilâve etti, sonra ben ve Ayşe.. Önce zorakî dinler göründüler. «Öyle ya ölen ölmüştü. Bir daha mezarla, top-rakla iytle örttükleri insanla konuşulur muydu?» İçerde dağınık bir atmosfer vardı. Tıpkı yukardaki şiirde olduğu gibi. Herkes mal mülk ve gelecek derdinde idi. Bir de şimdi böyle saçma fikirlere tahammül edilmezdi... Biz görevimizi yerine getirip ayrıldık. Sabahat hanım yolda haklı olarak: «Kardeşim iki gündür yanındayım. Sen bunları, kendilerinden daha çok düşünüyor ve üzülüyorsun... Onlar, senin yüzde birin kadar bile üzülüyorlar» dedi. Bu tam bir gerçektir... Evde misafireten bulunan yakınları biz ayrıldıktan sonra:

«Bunlar saçma şeyler, sihribazlık, hokkabazlık» demişler. Ve hattâ İsmail bey'e mecmuadaki katalepsi resmi gösterildiğinde, hemen ayaklarına ve başına birer sandalye koyarak: «Aynı numarayı ben de yaparım» demiş.. Uzayıp karnına da Ö.A. yı oturtmuş. Belki bu yazı karşısına çıkar da okuma imkânını bulur diye, o saygı değer ağabeyimizce, deneylerinin eksik kalan bir yerini hatırlatacağım. Sayın ağabeyimiz, deneyi siz de başarmışsınız duyduğumuzca, yalnız, katalepsi denemesi sadece sandalyeler arasında uzanmak değil. Bizim medyumlarımız, 400° yi bulan sigara ateşini kollarında söndürdüğümüzde gık demiyorlar. Sonradan da hiç acı duymuyorlar. Kollarına dürtülen iğneleri hiç duymuyorlar. Hele birinde, Dr. Samim Türkkân bey, katalepsideki bir medyoma yakıcı bir ilâci enjeksiyonla adale arasına zerketmişti. O zaman bu deneyde, bir savcı ve bir de eczacı bey ve eşleri hazır bulunmuşlardı. Bir terzi olan o günkü medyum, ne iğne sırasında ve ne de uyandıığında hiçbir şey duymamıştı. Eh! Siz de sandalyeler arasına uzandıığımızda bir de kolunuza sigara ateşi tatbik ediniz. Vücudunuzun çeşitli yerlerine iğne batırınız. Eğer gerçekten tahammül ediyor veya hiç acı duymuyorsanız, aynı deneyi başardınız ve daha doğrusu hileli fotoğrafı açıklamış oldunuz demektir. Yok eğer sıçrayıp sandalyeden kendinizi atarsanız o vakit uykudan uyandımanız demektir. Hiç olmazsa uyanmanız gerektiğini belki de o anda anlarsınız...

Gerçekten memleketimiz henüz ruhî olaylara karşı çok ilgisiz ve bilgisiz. Bu ziyaretimizden herkes kendi tekâmülüne nasibini aldı. Tam bir vicdan tatbikatı serbestisine sahip olan insan oğlu elbette olayları istedikleri gibi yorumlamak hürriyetine sahiptir. Güneş elbet bir an gelip doğacaktır, ama tanrısal kanunun hükmüne uyarak, zamanında olacaktır bu doğuş... Elbet gönüllerde bir gün sevgi ve hakikat çiçekleri açacaktır. Ama elbette bir güzel bahar mevsiminde olacaktır bu.. O baharın bütün insanlık için çok yakın olmasını dilerim. Yoksa daha arkamızdan, büyücü ve sihribaz sözlerini duyarsak şaşmıyacağız elbet... Herkes seviyesince na-

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

siplenecektir olaylardan. Evrensel kanun kendi dilinden anlıyanlara huzur ve sükûn bahşeder, bu lisanı bilmiyenlerse öğreninceyedek, yine aynı kanunun şaşmaz metodlarınca eğitilirler... Bir de yine arkamızdan: «İyi ama bir erkek, kadını nasıl uyutur?» diye soruluyor. Ve işin garibi bu sorular, her an ızdıraplarını paylaşmaya can attığımız, mutsuzluk ve acı dolu günlerini görerek kendi mutluluğumuzdan utandığımız bir evde söyleniyor. Bu da bizim için kaderin bir cilvesi olsa gerek... Olayları yeterince değerlendirelim: «Ağabey kıymetli celselerinizi rastgele her yerde anlatmayınız» diyerek beni uyaran Aynur Aksaz kardeşime teşekkür ederim. Gerçekten bazı şeyleri söylememek, söylemekten daha hayırlıdır... Yoksa ihtiyacı olmayan insanlara ne bilgi ve ne de sevgi vermek mümkün olmuyor... Oysa bizlere şüpheli nazarlarla bakan öyle bir tanıdık vardı ki, O ölünün mezarına, bir şişe içine koyduğu «Kabir sual ve cevabı» ndan medet umacak kadar dindardır, görünürde. Ashında kabire konan ufak bir sual kâğıdıyla her şey hallolsaydı ölüyü bez kefenle değil, sual ve cevap kâğıdından yapılmış bir kefenle gömmek gerekirdi...

Unutmayalım ki, soru ve cevap kâğıdı kendi vicdanlarımızdadır O soruyu önce kendi vicdanlarımızı soralım. Şaşmaz cevabı yine o verecektir. Meğer falan imamın, filân hocanın, yanlış ve yalan telkinleri ile vicdanımız maskelenip susturulmuşsa...

Böylece bu ziyaretimizden oldukça üzgün ayrıldık... Ve herkesi kendi anlayışı ile başbaşa bırakıp ben eşimle eve döndüm. Saat 19 sularında Tansel hanım ve yanında Hülya adlı bir tanıdık kız olmak üzere, Şefika hanımlara gidiyorlar. Çünkü hemen sabahleyin Tansel hanımlar izine çıkacaklar. Bu bir vedâ ve dostluk ziyareti olacak. Sabahat hanım da aynı evde misafirdir... Tansel hanım eve giriyor ve bir müddet sohbetten sonra gözü duvarda asılı olan eski bir resme ilişiyor. Bir an bakıyor. «Ben bu beyi tanyorum ama, kimdir ve nereden tanyorum» diyor. Diğerleri susuyorlar. Tansel hanım bir müddet

durduktan sonra «Aa! akşam benim konduğum bey bu idi. Tamam hatırladım ta kendisi» deyip akşamki ruhi irtibatı hatırlıyor. Ve belki de 20 yıllık bu tabloyu böylece tanıyor. Çünkü Tansel ne hanımın ve ne de bizim Şefika hanımla hiçbir dostluğumuz yoktu o âna kadar. Ne evlerine gitmiş ve ne de bu tabloyu daha önceden hiç görmüş değildik...

Bu uzun raporda unuttuğum ve üzerinde durulması gerekli birkaç nokta daha var. Celse başlangıcındaki görme deneylerinde bir test olmak üzere, renkli kartlar medyoma sorulurken bir arkadaş dolaptan eline geçirdiği ikinci bir objeyi bana verdi. Medyom hep: (Sarı, mavi, yeşil üzerinde sarı ile yazılmış 1) şeklinde kartları cevaplandırırken, yeni objeyi sordum medyoma:

— Bu ne renk?

— Parlıyor, ışık üzerinde değişiyor. Ama bu deminkilerden değil.

— Peki dikkatle tetkik et, nedir?

— Ha! Siz varsınız orada. Sizin resminiz bu. Güllüyorsunuz, bir elinizi hafifçe kaldırıp avucunuzu açar gibi yapmışınız. Eski bir resim (Evet bu yeterli bir ispatı. Size gönderdiğim fotoğrafı o anda renkli kart olarak sormuştum.) Medyom, önce üzerindeki ışık yansımalarına değinmiş ve sonra da resmi inince, teferruatınca tarif etmiştir. Bu resim, ben Bolvadında çalışırken çekilmiş ve yaklaşık olarak 7—8 yıl olmuştur. Eh! Hâlâ «olmaz böyle şey, insanlar uykuda gözleri sarılı iken nasıl görebilir?» diyen çıkarsa ancak gülmekle ona cevap verir: İşte böyle görüyorlar deriz... Ayrıca odada uyuyan medyomun, salonda, masa üzerindeki eşyalarından tanıdıkları ve duvarların ötesinden görebildiği şunlar da vardı: Sürahi, bardak, çay bardakları, Ruh külliyyatı yazılı bir kitap. Sonradan yere bırakılan kitap ve ayna... Bu ayna sözü beni bir hayli düşündürdü. Daha önceki bir celsede de kendisine, elimizde tuttuğumun ufak bir ayna — elimde ne var? diye sorulduğunda, hep:

— Parlıyor, a! İçinde kendi yüzümü

YOTOPULOS

(Sahife 21'den devam)

«Lütfen şaşma. Hayatıma, saadetime inan ve şüphe etme. Kardeşlerim, kardeş Nikolaos'un meserreti için, en Yüce'ye dua etmenizi rica ediyorum. Çok sevgili Nikolaos'umu o kadar yüksekte görmekle mesudum. Keza sevgili Angelikim, ruhi tekâmülünün güç imtihanı, muztarip bulunduğu ve tedavisi imkânsız olan hastalığının sorumluluklarını, Dîmîtraki gibi, bazen en Yüceye yüklememeni rica ediyorum.

«Bütün akrabalarımın teşekkür eder çok sevgili Niko'nun dirilmesinden dolayı sevinmelerini tavsiye ederim. İsa indinde kardeşleri de selâm eder, mutlak imanlı ve sebatkâr olmalarını tavsiye ederim. Bu irtibatın çok kısa zamanda ailemin sevgili fertlerine verilmesini rica ediyorum. Teşekkür ederim.»

Yukarıdaki tebliğden, Panayotis Yotopulos'un ruhunun, bilhassa «çok kısa zamanda» allesine verilmesi cümlesiyle, kızı Alikî'nin 10 yaşındaki Nikolaos adlı biricik oğlunun birkaç hafta evvel arz âlemini terketmesiyle bütün alleyi kedere garkettiğinden, herkese ve hususiyile kızı Alikî'ye teselli ve ferahlama vermek arzulanı edindi.

Hemen ertesi günü. 1 Mayıs 1968 de, toplu-Sisillianu ile irtibata geçtik ve ertesi günü yani, 2/5/1968 de Likavitos sok. No: 1 de bulunan evinde buluşmamızı rica etti. Vakı buluşmada cemiyetten makalenin yazarı ile bayan Silvia İoannidu, Yotopulos ailesinden de bayan Angelikî P. Yotopulu, Bayan Alikî Yotopulu-Marangopulu, ev sahibesi Bayan Elli Yotopulu-Sisillianu ile zevci müzisyen Bay Yeoryios Sisillianos ve Diplomalı rejisör Dimitrios P. Yotopulos hazır bulunuyorlardı. Bu buluşmanın amacı şerite kaydedilmiş bulunan tebliğin alle tarafından dinlenmesi idi.

Şeridin dinlenmesi ilerledikçe Yotopu-

los ailesinin hazır bulunan fertleri bir çeşit hayrete düşüyor, büyük bir heyecana kapılıyor aynı zamanda gözyaşlarını tutamıyor fevkalâde sevinçlerini ifade ve tebliğin başton sonuna kadar doğruluğunu tasdik ederek tebliğin muhteviyatından irtibat kuranın gerçekten zevç ve babaları Panoyotis Yotopulos'un olduğuna ve ruhunun görünmeyem âlemde tekâmülünü devam ettirerek yaşamağa devam ettiğine terddütsüz inandıklarını bildirirler.

Tebliğin dinlenmesinden sonra Panayotis Yotopulos'un kızları Bayan İoannidu'ya ve bana şu açıklamayı yaptılar: Sevgili babaları bu tebliğe arz kürresinden ayrılışından önce kendilerine verdiği kesin bir va'dı yerine getiriyordu. Bu vait gereğince ruhani âlemde bulunacağı zaman onlara şu vazih tarzda hitap edecekti: Alikî'yi bermutad çağırıldığı gibi «Sevgili Aliciyon» İkinci kızı Elli'yi ise «canlı köpek» ve «Giovanni Popozzo» Elli'sini birinci ifadedeki gibi çağırmasının sebebi 4 yaşında olduğu sıralarda babasına sevgi ve bağlılığından dolayı onun gittiği her yere takip etmesindendi. Diğer deyiş olan «Giovanni Popozzo» ile kızını yine çocukluğu zamanından beri şaka olarak böyle çağırıyor ve bu ismin filolojik müstear isminin olduğunu söylüyor du.

Binaenleyh yukarıdaki altı işaret kelime «Sevgili Aliciyon» Giovanni Popozzo» ve «Canlı köpek» evvelden kararlaştırılmış kelimeler olup tebliğde teselsül ve rabita ile bulunmasından başka konuşan ruhun kimliğine ve daha umumi olarak Ruh'un ölmezliğine alle fertlerinin kesin bir şekilde inanmaları için, irtibat kuran, kızı Elli'ye hitaben: «Baban ruhani âlemde bulunacağı zamanda böyle konuşacağımıza karar vermiştik.» vs. hususunu kesinlikle hatırlatmaktadır.

Alle fertlerinin kendi ses kayıt cihazlarına derhal sureti alınan bu çok mühim

tebliğin naklinden sonra Panoyotis Yotopulos'un oğlu Dimitrios, 7 Mayıs 1968 salı gününü cemiyetin toplantısına gelerek Yönetim Kurulunun birçok üyesi, tebliği alan medyom ve hazır bulunan seksenden fazla üye önünde tebliğ hakkında uzun bir konuşma yaptı. Tebliğin başından sonuna kadar doğru ve açıklanan olayların tamamıyla sarıh olduğunu tasdik etti. Babasının va'dini yerine getirmekle bütün ailesinin tamamıyla tatmin olduğu ve en ufak tereddüde mahal kalmaksızın babalarının ruhunun kimliğine ve ruhun tekâmül etmeğe devam ettiğine inanmış olduklarını tasdik etmeği de ihmal etmedi. Hatta, tebliğde belirtildiği üzere, kendisinin hariçteki tahsili esnasında, yakalandığı müzmin kolitten muztarıp olduğunu ilâve etti.

Atina sosyetesinin çok tanınmış ve müteber Yotopulos ailesi fertleri Cemiyet Yönetim kuruluna aşağıdaki teyit edici mektubu gönderdiler :

Atina, 20 Mayıs 1968

Atina Metapisisik Cemiyeti Yönetim Kuruluna,

Sayın Baylar,

Ailemiz fertlerinden hiçbirinin hazır bulunmadığı 30.4.1968 de Cemiyet Salonunda (Tsiller sok. 32) babamızın verdiği ve Cemiyetinizin Sayın başkanının 2.5.1968 de bizlerden Elli Yotopulu-Sisliyanu'nun evine getirdiği ses kayıt şeridindeki tebliğe dair yukarıda açıklananları tamamla tasdik etmeği vazifemiz telâkki etmekteyiz

Israrla üzerinde durduğumuz noktalar şunlardır :

1) Tebliğde bahsi geçen bütün isim ve olaylar doğrudur.

2) Bunlar, babamızın vermeğe çalışacağına vadetmiş olduğu gibi, kimliğinin belirli delillerini teşkil ediyorlar.

3) Kimliğinin en sarsıcı ispat unsuru olan, aramızdan iki kızına hitap şeklinin teşkil ettiğini, yani birine «Sevgili Alçıyon» diğeri «Giovanni Popozzo, canlı köpek»

olarak hitap etmesidir. Dünya ötesinden bize tebliğ vereceği zaman, kimliğinin ispatı için, mümkünse bu hitap şeklini kullanmasına, ölümünden birkaç ay evvel karar vermiştik.

4) Tebliğ esnasında hiç birimizin hazır bulunmayışı, medyoma tarafımızdan yapılan bir düşünce nakli mevzuubahis değildir.

5) Bazı gramer hataları hariç, tebliğin usluup, kelime ve inşa şekli Panoyotis Yotopulos'unukine tamamıyla benzemektedir.

6) Söylenmiş olanların tümü hepimize ve bilhassa aramızdan her birine, kendisine tam söylenmesi gerekiyordu- o kadar doğru ve o kadar alışılmamıştı ki, zevçlerimiz dahi bütün bahsedilenleri bilmiyorlardı.

Umumiyetle, babamızdan ötürü uzun zamandan beri metapisisik olaylarla temasımıza rağmen, bu müstesna tebliğden sarsıldığımızı, zevç ve babamıza bu tebliğinden dolayı minnettar olduğumuzu belirtmek mecburiyetindeyiz.

Son olarak Cemiyetinizin ve medyumun içten teşekkürlerimizin kabulünü rica ederiz.

Saygılarımızla.

Angeliki P. Yotopulu

Dimitrios P. Yotopulos

Elli Yotopulu-Sisliyanu

Aliki Yotopulu-Marangopulu

Yalanlanması imkânsız olan yukarıdaki olayların şahadet ve teyitlerinden sonra, âlim Profesör ve Sıpiritüalizma ilminin hocalarından hatırası ebedi Panoyotis Yotopulos'un görünmeyen dünyadan verdiği 30.4.1968 tarihli tebliği, Ruh ölmezliğinin en ciddi ispatlarından biri olarak kalacağını ve ileride Metapisisikle uğraşacakların bibliyografyalarında, insan Ruhunun yaşamağa devam ettiğini gösteren (beşeri ölümden sonra) ciddi bir ispat unsuru olarak «P. Yotopulos'un» sarsılmaz ispatını da zikir ve bahsedeceklerine kesinlikle inanıyorum.

Şuurluluğun Yeni İzahı

(Sahife 11'den devam)

N. Hartmann'a göre âlem ikiye ayrılır: 1) Reel âlem, 2) İdeal âlem... 1) Reel âlem: Zaman ve mekân'a tâbi. Zaman ve mekân'a göre değişen âlemdir. Bütün tecrübe ilimleri (Fizik-Kimya-Biyoloji, psikoloji, Sosyoloji...) Zaman ve mekân'a göre değişen âlemin kısımlarını konu olarak inceler. 2) İdeal âlem: Zaman ve mekân'a tâbi olmayan zaman ve mekân'a göre değişmeyen âlemdir. Bununla Matematik, mantık ve ahlâk uğraşır. Reel âlem ideal âlemin bir medyumudur. Reel âlem ideal âleme muhtaç olduğu halde, ideal âlem, reel âleme muhtaç değildir. Reel âlemin kesinlik kazanabilmesi (Zaman ve mekân'a göre değişmeyen ideal âleme bir nebze bile benzeyebilmesi) için, medyum vasıtası ile (yani Reel âlemle) ideal âlemden prensipler elde edip onları tatbik etmelidir. $2 \times 2 = 4$ ideal âlemin bir prensibidir. (Bütün matematik kaideleri gibi) Eğer reel âlemi inceleyen tecrübe ilimleri, kesin olmak stiyorlarsa, bu prensibi medyum olarak kendi ilimlerine alıp orada tatbik etmelidirler. Eğer reel âlem ideal âleme irtibatını keser de kendi başına hiçbir ideal kural tanımadan hareket ederse, kesinlikten ölçüden mahrum kalır ilim olmaktan çıkar. Demekki bir tecrübe ilmin ilim olarak kabul edilebilmesi için mutlaka ideal âlemle irtibatı şarttır. Matematikten başka ideal âlemda ahlâk ve mantık da bulunmaktadır. Nasıl tecrübe ilimleri ilim olma haysiyetini ideal âlemin matematiğini kullanmakla kazanıyorlarsa ve bu hususta (balığın denize muhtaç olduğu halde, denizin balığa muhtaç olmaması gibi) matematiğe muhtaç bulunuyorlarsa, aynı şekilde doğru düşünmek için de mantık'a ve iyi hareket etmenin şartı olarak ahlâka ihtiyaçları vardır. Sosyolojinin (Levibrühl'ün) iddia ettiği gibi sosyal hayatı inceliyerek yüksek ahlâk kaideleri bulunamaz. Bu sebepten ahlâk kaidelerinin cemiyetten cemiyete değiştiğini iddia eden sosyoloji bir ilim olarak kabul edilemez. Sosyolojinin bir

ilim olarak kabulü için, Cemiyet içinde ahlâk kurallarını aramaktan vaz geçmesi lâzımdır. Çünkü reel âlemin bir kısmını (cemiyeti) konu olarak ele alan Sosyoloji zaman ve mekân'a göre değişen toplumu inceler. Zaman ve mekân'a göre durmadan değişen toplum kurallarının hangisinin en üstün olduğunu göstermekten âcizdir. Bu sebeple değişmeyen kuralları (yüksek kıymetleri) ideal âlemden çekmelidir. Bu yüksek kıymetler (sevgi, iyilik yapmak, başkasına fenalık yapmamak vs.) artık zaman ve mekân'a göre değişmezler.

İşte irtibatı reddedip, bin dereden su getirmeye çalışan ve sonunda gene irtibata ve medyoma muhtaç olan N. Hartmann'ın uzun yolu budur.

Kısa yol ise: şimdiye kadar (mâzide) yukarı plânlardan gönderilen bütün mukaddes kitapların ortak emirleri ve aynı zamanda yapılacak celselerle şimdi alınan yüksek tebligatın isteklerine arzıyla uymaktır. Bu uyma, insandaki hürriyetin derecesini gösterir. İstikle uyulduğu derecede insan şuurlanmaktadır ve şuurlandığı nisbette de hür olmaktadır. Hür olmak, başkalarına daha fazla yardım edecek seviyeye gelmek demektir. Hürriyet aşağı doğru değil, üst vicdanın gösterdikleri yola gidildiği nisbette mevcuttur. Üst vicdana uymanın bir determinasyonudur. Sadece organizmasının ihtiyaçları ile hareket eden bir insan, nefsaniyete saplanmış bir vicdan körüdür. Tıpkı renk körleri olduğu gibi vicdan körleri de bulunmaktadır. Bunlar ilk devrenin hazırlarından başka bir duygu taşımayan kimseledir. Bedenen olgunlaşmış fakat ruhen olgunlaşmamış bir kadının çocuğuna karşı sevgi duyacağı yerde, küçük bir kız çocuğu gibi, yapma bebekle oynaması ve bundan aldığı zevkle yetinmesinin bir benzeri olarak, sadece organizmanın zevkleri ile iktifa ederler... Üst vicdana uymak şuurluluk, üstün dengeye gidiş ve hakiki hürriyettir.